

Tarihsel TKP'nin Kadrocu inkârı / 2 - H. Fırat

“Ve tarihin en büyük devrimlerinden biri bizim ülkemizde yapılmıştır”! Bu kuşkusuz çok “büyük” bir iddia. Doğruysa eğer elbette “güven ve gurur” vesilesi olmalıdır. Ama yazık ki bu Kadrocu masalın tarihsel gerçeklerle bir ilgisi yoktur. Olamazdı da. Emperyalizm çağında ve hele de Ekim Devrimi'nden sonra, burjuvazinin önderliğinde bir burjuva devrimi, artık kategorik olarak “büyük” olamazdı. S.12

Sosyalist
Siyasal Gazete

Sayı: 2021 Özel / 20
28 Mayıs 2021

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak51.net

Haramiler düzeninden hesabı emekçiler soracak!

Sedat Peker'in “kutsal devleti” ve pislik düzeni

Peker, Mehmet Ağar ve Soylu başta olmak üzere “derin devletçiler”in suçlarını saçarken, devleti aklamaya özel bir dikkat gösteriyor.

Gerici-faşist iktidarın Gezi ve Kobanê hesaplaşması

AKP iktidarı bununla da kalmıyor. Toplumsal muhalefete göz dağı vermek, iktidarını sarsan her hareketliliğin hesabını sormak istiyor.

AKP'nin kriz ve pandemi reçetesi: Zam, zam, zam...

Kriz ve pandemiyin çifte faturasının işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmasında en çok başvurulan yöntemlerden biri de zamlar oluyor.

Haramiler düzeninden hesabı emekçiler soracak!

Sermaye düzeni ve devletinde yaşanan çürüme ve kokuşmanın pis kokuları yayılmaya devam ediyor. Bataklığa saplanmış bulunan taraflar birbirlerini hedef alan iddialarla toplumun karşısına çıkıyorlar. Faşist mafya şefi Sedat Peker'in ifşaatları ise, tepesinde Erdoğan ailesinin oturduğu dinci-faşist rejimin nasıl bir yağma, soygun, rant, uyuşturucu ve cinayet şebekesi olarak çalıştığını gözler önüne seriyor.

Bütün bir toplumun ve siyasal çevrelerin dikkati Peker'in ifşaatlarıyla zor duruma düşen ve bir çözüme süreci yaşayan gerici-faşist iktidarın nasıl bir yol izleyeceğine kilitlenmiş durumda. Ortalıkta değişik senaryolar dolaşiyor. Çatırdayan iktidar bloğunun farklı klikleri ile düzen siyasetinin diğer aktörleri kendi çıkarlarına uygun söylemleri sistemli bir şekilde topluma servis ediyorlar.

İKTİDARIN "TERCİHİ" ACZİNİN GÖSTERGESİ OLDU

Faşist çete başı Peker'in ifşaatları gerici-faşist iktidar bünyesindeki güç mücadelelerini daha görünür kılmakla kalmadı, kavgaya tutuşanların yeni "itiraf" ve tehditleriyle birlikte yaşanan çürümenin çok daha kapsamlı olduğunu ortaya koydu. İktidar içindeki güç mücadelelerinin sadece küçük bir kısmı dışı vursa da, gerek Süleyman Soylu gerekse Ahmet Davutoğlu ve Binali Yıldırım'ın açıklamaları, çıkar kavgasının köklerinin yıllar öncesi-ne dayandığı gösterdi.

Yapılan tüm ifşaat, tehdit ve "itiraf"ların varıp Erdoğan'a bağlanması ise iktidar bloğunu derin bir açmazda aldı. Erdoğan ve Bahçeli'nin haftalarca sessiz kalmasının gerisinde kördüğümüne dönen bu açmaz duruyor. Zira, uyuşturucu trafiği, kara para aklama, cinayet vb. kirli işler ve ilişkiler ağı, kavgaya tutuşan tüm kesimlerin boynunda adeta bir tasmaya

dönüşmüş durumda. Her birinin diğerinin ipini tuttuğu bu kördüğümün nasıl çözüleceğini ise gelişmelerin seyri belirleyecek.

Erdoğan ile Bahçeli'nin gelinen yerde Süleyman Soylu ve Binali Yıldırım'ı alt perdeden sahiplenmek zorunda kalması, çıkar ve güç kavgasına dayalı krizi yönetmede yaşanan zorlanmanın göstergesidir. Çürümenin derin ve kirli ilişkiler ağının karmaşık olduğu bir durumda, yaşanan krizi ve güç mücadelesini iktidarlarının bekası üzerinden yönetmenin zorluğu, haftalarca sessiz kalmalarının bir diğer nedenidir.

Sonuçta gerici-faşist iktidar bloğu "hedefte Türkiye var" demagojisi eşliğinde yarım ağızla Soylu ve Yıldırım'ı sahiplenerek, faturayı Korkut Eken ve Mehmet Ağar gibi tescilli kontrgerilla-mafya artıklarına kesmek durumunda kaldı. İktidar içindeki güç odakları bir eli tetikte mecburi bir uzlaşya imza atarken; Ağar tartışmalı yat limanından uzaklaştırıldı, Eken ise sorumlusu olduğu bilinen bir dizi suçun tek muhatabı haline getirildi. Bu zoraki tercih, içinde debelendikleri bataklığın derinliği kadar yaşadıkları aczin de yeni bir göstergesi oldu.

ERDOĞAN'IN TEHDİTLERİ VE BURJUVA MUHALEFETİN SANDIK HAYALI

Gerici-faşist iktidar bünyesindeki çürüme ve çözüme artık gizlenemez hale gelirken, Erdoğan düzen muhalefeti üzerinden bütün bir toplumu hedef aldı ve tehditlerin dozunu arttırdı. Erdoğan'ın Meral Akşener'in Rize ziyareti üzerinden yaptığı "daha neler olacak neler" açıklaması, önümüzdeki süreçte provokasyon, cinayet ve kitle katliamlarının tezgahlanabileceğinin sinyallerini verdi.

Erdoğan'ın son açıklamaları, 7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından yaşanan gelişmeleri akıllara getirdi. Soy-

lu'nun son TV programında, o süreçte iktidar cephesinde yaşanan iç mücadeleleri ifşa etmesi, Davutoğlu'nun "itiraf ediyorum" diyerek o dönem kendisine kurulan kumpas üzerinden açıklamalar yapması, 7 Haziran-1 Kasım 2015 döneminde yaşananların AKP iktidarı içerisindeki güç mücadelelerinden bağımsız olmadığını da ortaya koydu. Gelinen yerde ise, açmazları alabildiğine derinleşmiş, pandemi ve ekonomik kriz karşısında köşeye sıkışmış, Peker'in ifşaatlarıyla pislikleri ortaya saçılan bir iktidar gerçekliği ile yüz yüzeyiz.

Erdoğan şahsında cisimleşen AKP gericiliğinin iktidar gücünü elinde tutmak için her türlü kirli yol ve yöntemle başvurmaktan geri durmayacağını sadece 7 Haziran 2015 seçimlerinin ardından yaşananlar göstermedi. 15 Temmuz darbe girişimi süreci, iktidar ve rant kavgasına tutuşanların işleri nereye götürebileceğini de ortaya koydu. Bugün ise karşımızda, ekonomik, siyasal ve sosyal sorunları yönetmekte güçlük çeken, yanı sıra iç mücadeleler üzerinden yeni bir "devlet krizi" ile yüz yüze kalan bir AKP-MHP bloğu duruyor.

Bu tabloya rağmen burjuva muhalefeti kitlelerin karşısına "erken seçim" çağrıları ile çıkıyor, çözüm yolu olarak sandığı gösteriyor. Bizzat kendileri üzerinden bütün bir toplum tehdit edilirken, gözü dönmüş AKP-MHP iktidarından ve ortaya saçılan pisliklerden seçim yoluyla kurtulma hayali yayılıyor. Düzen muhalefetinin bu basiretsiz tutumu, gerici-faşist iktidara karşı her geçen gün öfkesi büyüyen kitleleri edilgenliğe itmeyi amaçlıyor. Zira kendileri de, her bakımdan çürümüş kapitalist sömürü düzeninin tepeden tırnağa kokuşmuş devletini yönetmeye adaylar. Dolayısıyla yayılan pislikler düzen muhalefeti için seçim malzemesi olmanın ötesinde bir anlam taşıyor.

HARAMİLER DÜZENİNDEN HESABI İŞÇİ VE EMEKÇİLER SORACAK!

Düzen cephesinin tablosu bu iken, AKP-MHP iktidarının kendiliğinden çözümlü dağılacağı ya da sandık yoluyla aşılacağı beklentisi sadece düzen muhalefeti tarafından yayılmıyor. Burjuva muhalif köşe yazarlarından reformist solun parlamentarist kesimlerine kadar bir dizi çevre ve kişi sistemli bir şekilde bu beklentiyi topluma pompalıyor. Bu yaklaşımın, Peker videolarına ve iktidar sözcülerinin açıklamalarına kilitlenen toplumun sürecin seyircisi olarak kalmasına hizmet etmekten başka bir sonuç yaratmayacağı açık.

Bütünlüğü içerisinde bu tablo devrimci güçlerin omuzlarına bir dizi sorumluluk yüklemektedir.

Bu sorumlulukların başında, kapitalizm bataklığından yükselen pis kokuları ve sermaye devletinde yaşanan kokuşmayı etkili bir faaliyetle işçi ve emekçilere teşhir etmek, toplumu kapitalist sömürü düzeninin temel gerçekleri üzerinden aydınlatmak geliyor. Bu açıdan, hem ekonomik-mali kriz sürecinden yansayanlar hem pandemi yönetiminde yaşanan skandallar hem de gerici iktidar ve rant kavgasının ortaya serdiği pislikler bir dizi imkân sunmaktadır.

Çürüyen düzen ve çeteleşen devlet gerçeği üzerinden yürütülecek etkili teşhir faaliyetine paralel olarak işçi ve emekçileri sömürü düzenine karşı mücadeleye çekmek, emekçilerin kanı ve canı üzerinden yükselen haramiler saltanatından hesap sorma bilincini geliştirmek ve bu çaba içerisinde eylemli süreçleri örgütlemek ise apayrı bir önem taşımaktadır. Zira, çürüyüp kokuşan sermaye düzeninden, onun çeteleşen ve mafyalaşan devletinden hesap sormanın başka bir yolu bulunmamaktadır.

Sedat Peker'in "kutsal devleti" ve pislik düzeni

A. Engin Yılmaz

Sedat Peker'in itiraflarıyla başlayan devlet içindeki çatışmaların hangi şiddetle devam edeceği ve nereye evrileceği bilinmese de alevin yükseleceği ve AKP-MHP rejiminin merkezine doğru ilerleyeceği muhtemel görünüyor. Peker'in ifşalarında, iktidarın merkezinde, zirvesinde ve etekleri altında bulunan, ağır suçların örgütleyicisi ve uygulayıcısı kişiler, dün Peker'in aynı lağım çukurunda, aynı karanlık delizlerde aynı suçları birlikte örgütleyip, işlediği kişilerdir. Dolayısıyla Peker'in amacı cinayetlerin ve pisliklerin açığa çıkması, "adaletin yerini bulması" değil, kenara itilmenin de verdiği acıyla konuşarak, sürmekte olan güç kavgasında umduğu çıkarı ve hedeflediği sonucu elde etmektir.

Peker, Mehmet Ağar ve Soylu başta olmak üzere "derin devletçiler" in suçlarını saçarken, devleti aklamaya özel bir dikkat gösteriyor. Döne döne "devletin kutsallığı"ndan ve "temiz ruhu"ndan söz ediyor, onu her şeyin üstünde tutuyor. Kendisini ve kendisine benzeyenleri de bu "kutsal devlet" in "delileri, fedaileri ve serdengeçtileri" ilan ediyor. Ama daha düne kadar aynı ağır suçları ve cinayetleri birlikte işledikleri Mehmet Ağarlar, Korkut Ekenler, Engin Alanlar, Alaattin Çakıcılar, Abdullah Çatlılar, Veli Küçükler, Yeşiller, katil polis şefleri ve generaller de Peker'e göre "bu vatanın delileri, fedaileri, serdengeçtileri" idiler. "Devlet adına kurşun atan ve kurşun yiyen şerefli" kişilerdi. Bu şahsiyetlerin toplamı devletin bizzat kendisi, onların kirli, kanlı ve karanlık ruhları da bu "kutsal devletin" ruhudur. Abileri ve ablaları da Çillerler, Demirel'ler, Ecevitler, Erbakan'lardı. Şimdi de Erdoğan'dır.

"Kutsal devlet" in dümeninde oturan Erdoğan, dudak uçuklatan yolsuzlukların ve hırsızlıkların, kara para aklamaların ve "vergi cennetlerine" servet kaçırmaların, emekçi halka kan kusturan çıplak devlet terörünün timsali ve temsilcisi olmasına, ağır suçlarını ve cinayetlerini ifşa ettiği Ağarlar ve Soylular'la kol kola olmasına rağmen, hala da Peker'in temiz "abisidir". Peker'in ifşa ettiği suçlar karşısında başta "Tayyip abi"si olmak üzere "kutsal devlet" in "etkili ve yetkili" şahsiyetleri haftalarca sustuktan sonra konuşmaya başladılar. MHP lideri Bahçeli "Konu devletin say-

Türkiye'de bütünüyle mafyalaşmış ve çeteleşmiş bir devlet söz konusudur. O yüzdendir ki bu ülkede yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet, uyuşturucu ve silah ticareti, gasp vb. yüceltiliyor. Cinayetler ve işkenceler bu pisliklerin gerçekleşmesi için "bayrak, ezan ve vatan" adına başarılı icraatlar olarak ambalajlanıp sunuluyor. Bunlar, her türlü pisiği üreten Türkiye'nin kapitalist sisteminden ürüyor. Çeteleşen ve mafyalaşan da bu sistemin egemen sınıfının baskı ve şiddet aracı olan devletin bizzat kendisidir.

gınlığı ve bekasıdır" vurgusu eşliğinde suçun merkezinde yer alanlardan biri olan Soylu'ya ve Binali Yıldırım'ın oğluna cepheden sahip çıktı. Hiç kimsenin İçişleri Bakanı'nın boynuna tasma geçiremeyeceğini söyleyen Bahçeli, Soylu üzerinden saldırının Türkiye'ye yapıldığını ileri sürdü. Yalaka Perinçek aynısını yineledi.

Erdoğan ise Rize'de provokasyon girişimiyle karşılaşan Meral Akşener'e "Bu daha bir, daha neler olacak neler. Daha dur bakalım, bunlar iyi günler" tehditleri eşliğinde Bahçeli ve Perinçek'in ağzından çıkanları tekrarladı. Cumhurbaşkanı sifatiyle Erdoğan'ın, bir muhalefet parti lideri olan Meral Akşener'i, "Gelin Hanım, dua et ki Rize'de çok ileriye gitmeden ders verdiler. Bunlar iyi günler, daha neler olacak neler!" diye tehdit etmesi, bu devletin tepeden başlayarak nasıl çeteleşip suç örgütüne dönüştüğünün resmidir. Erdoğan cumhurbaşkanı elbisesini çıkararak bir mafya babası ve çete reisi gibi konuşuyor. Devletin derinliklerinde birikmiş pislikleri ve işlenen cinayetleri örtmek için çırpınıyor. Bunun için de mu-

halefete bir çete reisi edasıyla tehditler savuruyor. Böylece Erdoğan ve Bahçeli şahsındaki devlet, devletin bir aygıtını yok edeceğini ve en büyük çetenin kendileri olduğunu ilan etmiş oldu. Bunun ardından kavganın hangi biçimler içinde süreceği, ilerleyen günlerde açıklık kazanacak. Ama Peker'in "abisi" ve "reisinin", onlar şahsında "kutsal devletin" aldığı tutum Peker'i çileden çıkarmış görünüyor.

BURJUVA DEVLET EN BÜYÜK SUÇ, ŞİDDET VE CİNAYET ÖRGÜTÜDÜR

Burjuvazinin devleti her şeyi ile burjuvazinin hizmetindedir. Burjuvazi denilen asalak sınıf ise bugünün dünyasındaki en büyük hırsız, rüşvetçi, yağmacı, soyguncu ve zorba sınıftır. Dolayısıyla onların devleti de onların suç ve ege-menlik organıdır. Bu organ, "bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki baskı organıdır. Bu baskıyı yasallaştırıp pekiştiren bir düzenin kurulmasıdır." Kapitalistlerin düzeninin bekçisi olan kapitalist devlet, ücretli emeğin sermaye tarafından sö-

mürülmesinin aracıdır. En büyük şiddet ve suç aygıtıdır. Dünyadaki en büyük suçların, cinayetlerin ve katliamların sahibi olan mülk sahibi sınıfların özel bir iktidar örgütüdür.

Devlet ortaya çıktığından itibaren her zaman ve her koşul altında egemen sınıfın, ezilen ve sömürülen sınıflara karşı kullandığı bir terör ve şiddet aygıtı olarak işlev gördü. Duruma göre bir terör, zulüm ve katliam makinası olarak çalıştı. Türkiye örneğinde görüldüğü gibi kontrgerillanın, mafyanın, "organize suç örgütlerinin" ve çetelerin devletin resmi organları olarak çalışması ihtiyaç haline geldi. Bir zor ve suç örgütü olarak devlet, sadece sürekli olarak teröre başvurmakla yetinmemekte, aynı zamanda sürekli olarak suç da işlemektedir. Zira bir avuç asalağın servetine servet katması için toplumun ezici bölümünün mülksüzleştirilmesi, yoksunluğa, yoksulluğa ve açlığa mahkum edilmesi, sınırsız bir yağma ve sömürünün gerçekleşmesi gerekiyor. Bunun kendisi insanlığa karşı büyük bir suçtur. Bu ağır suçlar, burjuvazinin elin-

de bir iktidar ve şiddet aracı olan devlet sayesinde işlenebilmektedir. Devlet, asallıkların daha çok semirmesi için onların insanlığa karşı işlediği suçlara bekçilik yapmakta, bu suça karşı mücadele etmek isteyenlere karşı ise dozu duruma göre ayarlanan bir şiddet ve terör uygulamaktadır.

Uygulanan terör ise hep "teröre karşı mücadele", "düzeni, huzuru, halkın can ve mal güvenliğini koruma", "demokrasie ve özgürlüklere sahip çıkma" adınıdır. Burada sözü edilen düzen kapitalistlerin düzeni, sözü edilen özgürlükler ise kapitalistlerin çalıp çırpma, yağma ve talan etme, insafsız bir sömürüyü sürdürme özgürlüğüdür. Suçla, suç örgütleriyle mücadele dedikleri iş, temelde tüm bunlara karşı mücadele edenlerin terörle bastırılmasıdır. Bunların karşısına sermaye sınıfının aracı olan devletin polisiyle, jandarmasıyla, hapishanesiyle, mahkemeleriyle, cinayet ve işkencesiyle çıkmaktır. "Suç örgütleriyle mücadele" dedikleri ise "büyük abi"lerin büyük rant, soygun ve hırsızlık alanına giren, maraz çıkararak "ayak takımlarının" tasfiye edilmesidir.

Tekelci sermayenin yağma ve sömürsü bir tarafa, Peker'in "abisi" Erdoğan, kendisi ve ailesi için hazineyi boşaltırken, ülkenin varını yoğunu yağmaya-talana açarken, çalıp çırparken, kara para aklarken, "vergi cennetleri"ne servet kaçıran "saygın" Cumhurbaşkanıdır. Bunlara karşı çıkanlar ise "terörist, bölücü, vatan düşmanı"dır. Sermaye sınıfının dümenini elinde bulunduran Erdoğan iktidarının biricik amacı, kapitalist sınıfın servetine servet katmanın önündeki engelleri ortadan kaldırarak, onlar için sömürü cenneti yaratmaktır. Bunu yaparken de kendisi, ailesi, akraba ve yandaşlarını en kirli yol ve yöntemlerle servete boğmaktadır.

Tüm bunlar göstermektedir ki bankalarıyla, milletvekilleriyle, vakıf adı altındaki vurgun ve soygun çeteleriyle, ekonomik, sosyal, siyasi, kültürel alanlara "çökmesiyle", tarikat ve cemaatler ordusuyla, polisi, ordusu, yargısı ve medyasıyla Türkiye'deki en büyük organize suç ve cinayet örgütüdür, AKP ve onun iktidarı. İktidarda kalmak için hangi yol ve yöntemlere başvurduğunu, şimdiye kadarki icraatları üzerinden olduğu gibi, Akşener'e karşı savurduğu ve böylece çete başı olduğunu da kanıtladığı tehditlerle de göstermektedir. Bu yol ve yöntem, devletin kendisi olan Ağarların, Korkut Ekenlerin, Çakıcıların, Soyluların, özcesi kontrgerilla ve ülkücü mafya çetelerinin yol ve yöntemidir. Dolayısıyla bu tek adam iktidarı, en büyük suç örgütüdür, başındaki(ler) de en büyük suç çetesidir. Her türlü ağır suçların, kirin, kanın ve karanlık işlerin merkezinde bulunan-

ların, "suç şebekelerine" karşı mücadele etmesi mümkün olamaz.

"KAPİTALİZM YASAL MAFYA, MAFYA YASA DIŞI KAPİTALİZM"

"Kapital iktidarda kaldıkça, değil yalnız toprak, değil yalnız insan emeği, değil yalnız insan kişiliği, değil yalnız vicdan, değil yalnız aşk, değil yalnız bilim, her şey, her şey kaçınılmaz olarak alınıp satılacaktır." Bugünün Türkiye'sindeki düzen ve devlet gerçeğine bakıldığında en yalın ve en tiksindirici haliyle görülen temel gerçek tamı tamına budur. Kapitalizm öylesine bir pislik sistemidir ki, dünyada metalaştırmadığı hiçbir şey bırakmıyor. Her şeyi alışveriş nesnesine dönüştürüyor. Bu zemin üzerinde her türlü pislik, irin, kan, suç, mafyalaşma ve çeteleşme boy veriyor. Kapitalizmin egemen bir toplumsal sistem haline gelme süreci, "tepeden tırnağa her gözeneğinden kan ve pislik damlayarak" gerçekleşmişti. Geldiği bugünkü aşamada da her gözeneğinden kan ve pislik damlıyor. Dolayısıyla insanı da insanlıktan çıkardığı gibi, her türlü pisliğin ürettiği bataklık oluyor.

Varlığını insanlığa ve doğaya karşı suç işlemeye, emeğin azgın sömürsüne, yağmaya, talana ve yolsuzluğa, rüşvete, hırsızlığa ve ahlaksızlığa, baskı ve şiddete borçlu olan bir sınıfın, sermaye sınıfının kendi varlık nedenine karşı mücadele etmesi söz konusu olamaz. Türkiye'de ise bütünüyle mafyalaşmış ve çeteleşmiş bir devlet söz konusudur. O yüzdendir ki bu ülkede yolsuzluk, hırsızlık, rüşvet, uyuşturucu ve silah ticareti, gasp vb. yüceltiliyor. Cinayetler ve işkenceler ise bu pisliklerin gerçekleşmesi için "bayrak, ezan ve vatan" adına başarılı icraatlar olarak ambalajlanıp sunuluyor.

Etkili yetkili politikacıların, bakan ve başbakanların, milletvekillerinin, polis şefleri ve genarellerin, onların aile, akraba ve dostlarının onmilyarlarca-yüz milyarlarca doları bulan servetlere nasıl sahip oldukları ve bu servetlerini nasıl katladıkları Peker'in sınırlı itirafları üzerinden de görülmektedir. Devletin zirve-sindeki için, "etkili ve yetkili" şahsiyetler için "Çalıyor ama iş de yapıyor" ya da "Devletin malı deniz, yemeyen domuz" lafları hırsızlığın, çalıp çırpmanın, yağma ve yolsuzluğun, mafyalaşıp çeteleşmenin adeta toplumda olağanlaşıp meşrulaştığını göstermektedir. Bu da bu toplumda her türlü moral değerlerin çöktüğüne işaret etmektedir. Çürüyen devlet ve düzen kendisiyle beraber toplumu da çürütmüş bulunuyor.

Özcesi, her türlü pisliği üreten bataklık Türkiye'nin kapitalist sistemidir. Çeteleşen ve mafyalaşan da bu sistemin egemen sınıfının baskı ve şiddet aracı olan devletin bizzat kendisidir.

Yargıdaki çürüme

Sermaye devletin yargısından adalet beklemek, ölü gözünden yaş beklemekten daha gerçek dışı bir beklentidir. Dahası bugün yargı, kağıt üzerindeki "adalet"ten uzak olmasının yanı sıra tümüyle hiçleştiğini de gösterdi. Düzen yargısı herhalde hiçbir zaman bu denli "kişilikten" de uzaklaşmadı. Sermaye yargısının kararları yasalar faşizan olduğu için adil değildir zaten ama bir de bugün savcılar, hakimler neredeyse birkaç kişinin söylem ve direktiflerine göre hareket eder hale gelmiştir.

Örneğin yargının, çete başı Sedat Peker'in açıklamalarına göre ceza vermesi dahi dokunulmazlığı olmayan Mehmet Ağar'a en azında soruşturma açması gerekirdi. Yazılı yasalara göre böyle. Ancak herhangi bir soruşturma girişimi dahi olmadı. Erdoğan ima yollu soruşturma açılmasını buyurmuş olsaydı ancak o zaman soruşturma başlatıp, dava açarlardı. Erdoğan'ı eleştiren en kısa cümleye bile hakaret davası açan, ceza veren yargı, bu denli pislik ortaya saçılmışken, görev savmak için dahi soruşturma başlatmıyor.

Öte yandan HSK 2. Dairesi, pandemi kısıtlamaları ve kesilen cezaları eleştiren Viranşehir Savcısı Eyüp Akbulut'u görevden uzaklaştırdı. Çünkü savcı AKP politikasını eleştirdi. AKP salgını yönetmiyor ama hamasi nutuklarla cebini doldurmaya devam ediyor.

TUĞLANIN YERİNDEN OYNAMASINDAN KORKUYORLAR

"Bin operasyon"cu katil Mehmet Ağar "Bir tuğla çekersem duvar yıkılır" demişti. Ağar'ın kastettiği duvar AKP

döneminde daha beter çetelerle, iğrenç çıkar ortaklıklarıyla durmadan ama kof bir şekilde yükseldi. Artık tuğla çekilmesi değil, oynamasıyla bile yıkılacak durumda. Açılacak soruşturma tuğlayı oynatabilir. Bunu göze alamıyorlar. Her konuda söz söyleyen Erdoğan çete başı Peker'in anlattıkları üzerine ancak bu hafta konuşabildi. Çıktığı programlarda örtülü fakat herkes açısından aleni bir şekilde AKP'ye, dolayısıyla şefine imalı şantajlar sıralayan Soylu'yu savunmak zorunda kaldı ve muhalefeti tam olarak mafya lügatiyle tehdit etti. Şimdi "izleyiciler", Soylu ve arkasındakilerin şantajları nedeniyle "Tayyip abi"si tarafından üstü çizilen Peker'in ne yapacağına bakıyor.

Kirli çıkar duvarındaki tuğlalar çete başı Peker'in açıklamalarıyla yerinden oynamıyor. Ama bir soruşturma ola ki yazılı hukuklarına göre bir adım ilerlese bile pek çok tuğla yerinden oynayabilir. Bunu dahi göze alamayacak kadar pisliğe batmış durumdadır.

Yargının günah savmadan öze geçmeyecek bir adımı dahi ortalığa saçılan pisliğe karşı gelişecek kitlesel tepkilere bağlı.

Bu pislik tek başına AKP'nin değil kapitalizmin, kapitalist sınıfın pisliğidir. Pisliği yok edecek olansa işçi sınıfıdır. Çeteci devletin işçiden, emekçiden gasp ettiği para, keza uyuşturucu, silah, petrol, sigara vs. kaçakçılığından kazanılan milyar dolarlar çeşitli kliklere ayrılmış karanlık çetelerle, mafyalarla birlikte iç ediliyor. Çete başı Peker'in anlattıkları özünde bunun itirafından başka bir şey değil.

Gerici-faşist iktidarın Gezi ve Kobanê hesaplaşması

AKP-MHP iktidarı, toplumsal muhalefete yönelik saldırılarını hız kesmeden sürdürüyor. Tepesine kadar pisliğe batmış olan gerici-faşist iktidar, çürümüş düzeni ve mafya devletini ayakta tutabilmek uğruna her türlü kanlı, kirli, karanlık yolu mubah sayıyor. “Beka” demagojisi de artık pek rağbet görmeyen AKP-MHP iktidarı, denk geldikçe çetevari tehditler savurmaktan da geri durmuyor. Sınıf ve kitle hareketinin bir nebze sahneye çıktığı her durumda ise Gezi, Kobane vb. gibi direnişleri hatırlatarak, beylik “dış mihrakların oyunları”, “Türkiye’ye yönelik operasyon” gibi demagojilere sarılıyor.

Son aylarda odağında gençliğin, kadınların ve Kürt halkının olduğu eylemli süreçler yaşandı. Gençlik Boğaziçi Direnişi üzerinden kitlesel bir tepki ortaya koydu. Kadına yönelik şiddet ve İstanbul Sözleşmesi üzerinden kadınlar sokaktaydı. Keza 8 Mart, Newroz ve 1 Mayıs gibi tarihsel günlerde Kürt halkı, emekçiler, devrimciler, ilerici kesimler pek çok kent meydanlarını doldurdular. Gerici-faşist iktidarın vesile buldukça dillendirdiği Gezi Direnişi korkusu bu dönemde daha da arttı. Polis işkencesini, yargı terörünü, gözaltı ve tutuklama saldırısını daha da yaygın ve yoğun uyguladı. Bu zorbalığa rağmen, gelişen hiçbir hareketi kolayca ezemedi.

AKP-MHP iktidarının toplumsal mücadeleye dinamiklerinden bu denli korkması boşuna değil. Zira gerici-faşist iktidar ilkin Gezi Direnişi sürecinde büyük bir fobi edindi. Herhangi bir dinamizmin herhangi bir sorunda sokağa çıkacak olması, AKP iktidarının 2013 Haziran günlerinde yaşadığı korkuyu depreştiriyor. Bu yüzden en ufak hak arama eyleminde dahi azgın bir devlet terörüne başvuru yapıyor.

AKP iktidarı bununla da kalmıyor. Toplumsal muhalefete göz dağı vermek, iktidarını sarsan her hareketliliğin hesabını sormak istiyor. Bunu da aradan yıllar geçmesine rağmen kimi olaylar üzerinden harekete geçirdiği yargı terörü ile yapıyor. İşte Gezi ve Kobanê davaları tam da AKP iktidarının kindarca hesap sorma mizansenleri olarak açıldılar.

Bu iki davadaki hukuksuzlukların ucu bucağı yok. Fakat mesele yalnızca “hukuksuzluk” değildir. Zira sayısız örnek üzerinden burjuva yargı mekanizmasının

iktidarın çıkarları ile ters düşmeyeceğini, düşerse de kolayca iskartaya çıkarılabileceğini gördük. Çünkü hukuk, sosyal sınıflardan ve sistemlerden bağımsız değildir. Hukuk, egemen sınıfın tahakküm aracıdır.

AKP iktidarı, konu muhaliflerden hesap sormaya gelince bu tahakküm aracını hoyratça kullanmaktan geri duymuyor. Geçtiğimiz günlerde görülen Kobanê Davası ile Gezi Davası duruşmaları bunun adeta bir özeti oldu.

Gezi Direnişi’ne ilişkin ilk dava, 2014 Mart’ında başlamış, Şubat 2015’te beraatla sonuçlanmıştı. Ancak 2019 yılında ikinci bir dava açıldı. Şubat 2020’de bu dava da sonuçlandı ve yargılananlar “hakkındaki suçların somut ve kesin delillere dayanmaması” sebebiyle beraat ettiler. İki beraat kararına rağmen savcılığın İstinaf Mahkemesi’ne itirazı ile dava yeniden görülmeye başlandı. Yargılamalar boyunca AKP iktidarın şefleri “Yargı gerekeni yapacaktır” nakaratıyla yargıya talimat vermeye devam ettiler. Fakat ortada somut hiçbir suç olmadığı için, talimatlara rağmen düzen yargısı iki davada da beraat kararı vermek zorunda kaldı. Ancak gelinen yerde artık göstermelik bir burjuva yargı düzeni bile olma-

ğından, Gezi Davası yeniden açıldı ve hala devam ediyor. Üstelik yargılananlar hakkında toplamda 2.970 yıl hapis cezası isteniyor!

Kobanê Davası ise gerici-faşist koalisyonun Kürt halkına yönelik imha, inkar ve asimilasyon politikalarının bir devamı olarak işliyor. Kürt halkının iradesini tanımayarak kayyumlar atayan, faşist baskı ve saldırı politikalarını her geçen gün tırmandıran AKP iktidarı, Kobanê Davası ile de Kürt halkını sindirmeye, korkutmaya çalışıyor.

Kobanê Davası AKP iktidarında yargının nasıl işlediğinin diğer tüm örnekleri gereksizleştiren bir göstergesidir. Kobanê Davası AİHM’nin (Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi) Selahattin Demirtaş’a dair verdiği “acil tahliye kararının” ardından yargıya verilen talimatla acele açılmıştır. Demirtaş’ın AİHM kararının ardından serbest bırakılması gerekirken, bir gecede açılan Kobanê Davası ile Demirtaş bu davanın tutuklusu haline getirilmiştir. Kobanê Davası’nın açılacağını ise, iddianamenin kabulünden 25 gün önce, gerici-faşist iktidarın diğer ortağı Bahçeli “Suç ve suçlu ile gecikmeksizin mücadele edilmelidir” talimatıyla kamuoyuna duyurmuştur. İddianame mahkeme heyetine gönderildikten sonra mah-

keme heyeti öyle çabuk hareket etmiştir ki, 3,530 sayfalık iddianameyi 3 günde okumuş(!) üstüne bir de tutanak hazırlamıştır. Üstelik kamuoyu, iddianamenin kabul edilip davanın açıldığını da Kobanê Davası’nın avukatlarından önce MHP Genel Başkan Yardımcısı Fethi Yıldız’ın sosyal medya paylaşımı ile öğrenmiştir.

Kobanê ve Gezi davaları, din istismarcısı faşist iktidarın, toplumsal muhalefeti sindirmek amacıyla yargıyı ne denli hoyratça kullandığının iki büyük örneğidir. AKP yargısı adeta toplumsal muhalefetin tepesinde bir kılıç gibi sallamaktadır. Dinci-faşist iktidarın karşısında duran herkes “yasalar ve hukuk” ile tanışmaktadır. Düzen hukuku, Süleyman Soylu’nun geçtiğimiz günlerde sarf ettiği “Bana göre suç” keyfiliğiyle hareket etmektedir. Bu hukuk, AKP-MHP iktidarı ve yandaşları için bir aklanma mekanizması, devrimci, ilerici ve muhalifler içinse bir cezalandırma ve sindirme aracıdır.

Kuşkusuz yargının toplumsal muhalefet üzerinde kamçı gibi kullanıldığı nice dava göreceğiz. Ancak korkuya, baskıya ve sömürüye dayanan hiçbir iktidar sonsuza kadar ayakta kalamaz. İşçi sınıfının siyasal iktidarı alacağı gelecek günlerde ise bu baskı ve zorbalığın hesabı elbet sorulacaktır.

Bekçi terörü tırmanıyor

AKP-MHP iktidarı ekonomik kriz ve pandemiye yönetemiyor. Yaşam ve çalışma koşulları ağırlaşan işçi ve emekçilerin, geleceksizliğe ve işsizliğe mahkum edilen gençliğin öfkesi büyüyor. Olası bir toplumsal hareketlilikten ölesiye korkan iktidar ise ayakta kalmak adına saldırganlığını artırıyor. Her türlü hak arama mücadelesine tüm baskı ve zor aygıtları ile saldırarak çürüyen rejimi korumaya çalışıyor.

Çürümüş ve kokuşmuş düzeni korumak için gerici-faşist iktidarın yapabildiği tek şey şiddet aygıtlarını tahkim etmektir. Bunun bir ayağı olan bekçileri her geçen gün daha fazla yetkiyle donatıyor. **Çarşı ve Mahalle Bekçileri Kanunu Teklifi** ile birlikte bekçilere silah kullanma yetkisinin yanı sıra kimlik sorma, üst arama, araçların görünmeyen bölümlerini açma, kişileri alıkoyma ve polise teslim etme, eylemlere saldırma gibi keyfi pek çok hak tanıdı. Polislerin taşeronu ve ihbarcılığını yapan bekçilerin sayısı ise 28 bini geçti.

Yetkileri artırılan bekçiler mahallelerde terör estiriyor. Son bir ayda yaşananlardan bazıları şunlar:

- 9 Mayıs: Bursa'da Murat Çağlayan isimli kişi, "maske takmadığı" gerekçesiyle bekçiler tarafından darp edildi. Evinin önündeyken saldırıya uğrayan Çağlayan suç duyurusunda bulundu.

- 13 Mayıs: İstanbul'un Fatih ilçesinde bekçiler, gözaltına aldıkları bir kişiye şiddet uyguladı ve tepki gösterenlere hakaret etti.

Batman'da 15 yaşında bir çocuk bekçiler tarafından darp edildi. "Görevli memura mukavemet"ten işlem yapılan V.S. ye, bekçi ve polislerce darp edildiği görüntülenmiş olmasına rağmen, "adli muayene" için götürüldüğü Batman Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde "sağlam raporu" verildi. V.S., serbest bırakıldıktan sonra ailesi tarafından özel bir hastaneye götürüldü. Özel hastanede muayene edilen V.S.'ye darp raporu verildi.

- 14 Mayıs: Batman'ın Cudi Mahallesi'nde bulunan Salih Özdemir Parkı'nda akşam saatlerinde bir grup polis ve bekçi, korona virüsü tedbirleri kapsamında getirilen sokağa çıkma kısıtlamasını ihlal ettiğini öne sürdükleri 15 yaşlarındaki bir çocuğu yere yatırarak şiddet uyguladı. Polis ve bekçilerin şiddeti, yurttaşlar

tarafından cep telefonu ile kaydedildi. Darp edilerek gözaltına alınan çocuğun daha sonra Batman Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğü öğrenildi.

- 16 Mayıs: Beşiktaş taraftarının yaptığı şampiyonluk kutlamasına polis ve bekçiler saldırı. Bekçiler Eyüpsultan'da havaya ateş açtı, Beşiktaş'ta ise iki genci darp ettiler.

- 18 Mayıs: Siirt'in Şirvan ilçesinde bir fırında çalışan iki kardeş ile fırında bulunan bir kişi bekçilerin şiddetine maruz kaldı. Fırını kapatmadığı gerekçesi ile darp edilen fırıncılar adliyeye suç duyurusunda bulundular.

- 19 Mayıs: İğdır merkeze bağlı Söğütü Mahallesi'nde biri çocuk 4 kişi pandemi kısıtlamasını ihlal ettikleri gerekçesi ile bekçi ve polis şiddetine uğradı. Çevre sakinlerinin uyarılarına da küfür ve hakaret ile cevap veren ve bu uyarıları dikkate almayan polis ve bekçiler çocuk yaşta K.E ve E.S ye işkence yaptılar. Darp raporu alan ve 1 gece boyunca nezarethane-de kalan çocukların gıda ve su ihtiyaçları da karşılanmadı.

AKP'NİN BEKÇİ ORDUSU

Yeni oluşturulan bekçi ordusu, eskilerdeki gibi mahallelerde düdükle çalanlardan oluşmuyor. 2016 yılında Erdoğan'ın talimatıyla binlerce bekçi alımı yapıldı.

Bekçiler KPSS ile değil, İçişleri Bakanlığı bünyesinde düzenlenen özel sınavla işe alınıyor. Eğitimleri ise Polis Akademisi tarafından yürütülüyor. Yazılı sınavın ardından sözlü sınav yapılıyor. Yani iktidar yedek ordusunu bizzat yandaşlarından seçiyor. Yirmi bini aşkın bekçi, silah kullanma yetkisine 41 günlük bir eğitim alarak sahip oldu.

İktidardan bekçi terörüne tam destek Son dönemde henüz kanun teklifi yasa sallaşmadan yetkilerini kullanmaya başlayan ve terör estiren bekçilere iktidarın tüm sözcüleri tam destek veriyorlar. Emniyet Genel Müdürlüğü'nün, kolluk personelinin özel hayatının gizliliği ve kişisel verilerinin ihlali bahanesiyle yayınladığı, kamusal olaylarda "ses ve görüntü kaydı alınmasının engellemesi hakkındaki genelge"nin amaçlarından biri de bekçi şiddetinin görüntülenmemesidir.

Mafyayla iç içe olduğu tescillenen İçişleri Bakanı Süleyman Soylu, 23 Eylül 2019'da yaptığı açıklamada, bekçi sayısının yeniden artırılmasını şu gerekçe ile açıkladı: "Tehdidin çeşitlenmesi karşısında kolluğun çeşitlenmesi anlayışımızın bir yansımasıdır." "Çeşitlenen tehdit" konusunda ayrıntı vermeyen Soylu, "TÜİK'in araştırmalarında halkın yüzde 77,4'ü asayişten memnun" diyerek, bekçi sayısının kısa sürede 30 binin üzerine

çıkacağını da "müjdesini" de verdi.

Soylu, TRT Haber'de katıldığı programda bekçilerin sokakta uyguladıkları şiddete yönelik soruya yanıt verirken, "Her meseleyi abartmaya çalışıyorlar" diyerek, gece sokağa çıkma yasağının uygulandığı günlerde suç sayısının düşmesini bekçilerin başarısı olarak gösterdi ve ilginç ifadeler kullandı. "Yarın, öbür gün 15 Temmuz gibi darbeyi 9'da değil de 3'te yaparlarsa 30 bin bekçi ayakta mı olur diyorlar" diyen Soylu, yasada "genel kolluk gücüne yardımcı" olarak tanımlanan bekçileri "rejimin koruyucusu" olarak ilan etmekten çekinmedi. Soylu konuşmasının devamında, İstanbul Beşiktaş'ta taraftarların sevinci sırasında bekçinin havaya ateş açmasını da "kendisini savunmak" olarak yorumladı.

Sermaye iktidarı canla başla toplumsal kalkışmalara hazırlanıyor. Tüm hazırlık ve çabaları buna işaret ediyor. Yıllardır adım adım hayata geçirilen polis devleti uygulamalarıyla toplumun temel hak ve özgürlüklerini yok eden iktidar, toplumun büyük bir kısmının nefretini kazanmıştır. Toplumda biriken öfkenin er ya da geç patlaması kaçınılmazdır. Polis devleti uygulamalarını da baskı ve zorbalığı da parçalayıp etkisiz kılacak tutum, bu öfkeye örgütlü ve bilinçli bir ifade kazandırıp, devrimci mücadeleye kanalize etmektir.

Gerçekler er ya da geç topluma ulaşır!

Geçtiğimiz günlerde AKP şefi Erdoğan, Basın Kartı Yönetmeliği'nde değişiklik yaptı ve aldığı karar *Resmî Gazete*'de yayımlandı. Buna göre, basın kartı verme ve iptal etme şartları yeniden belirlendi. Yeni düzenlemeyle, basın kartı verilecek kişilerde aranan şartların yanına "Suç işlemek amacıyla örgüt kurmak, üyesi olmak veya yardım etmek suçlarından hüküm giymemiş olması" ibaresi eklendi. Yönetmeliğe eklenen bazı maddeler ise şunlar:

"- Taşındığı sıfatın saygınlığına gölge düşürebilecek yöntem ve tutumlar sergilemek suretiyle basın meslek onurunu zedeleyecek şekilde faaliyette bulunması,

-Şiddet ve terörü özendirerek, her türlü örgüt suçları ile mücadeleyi etkisiz kılacak içerik oluşturması,

-Suça tahrik veya teşvik edecek ve suç ile mücadeleyi etkisiz kılacak faaliyetlerde bulunması hallerinde komisyon tarafından yapılacak inceleme ve değerlendirme sonucunda, bu kişilerin sürekli nitelikte basın kartlarının iptaline karar verilebilir. Komisyon tarafından verilen iptal kararları Başkanın onayı ile derhal uygulanır."

Türkiye'de basına yönelik sansür, gazetecilere yönelik gözaltı ve tutuklama saldırıları son dönemde belirgin bir şekilde arttı. 2021 Basın Özgürlüğü Endeksi'ne göre Türkiye 180 ülke içerisinde 153. sırada yer almaktadır. Diğer yandan Türkiye Gazeteciler Cemiyeti (TGC) ve

Basın Konseyi'nin 3 Mayıs "Dünya Basın Özgürlüğü Günü" vesilesiyle yaptığı yazılı açıklamada, medya kuruluşlarının yüzde 90'ının iktidarın denetimi altında olduğu, 12 bin gazetecinin işsiz bırakıldığı, yazdıkları ve düşünceleri nedeniyle gazeteciler hakkında binlerce dava açıldığı, 43 gazetecinin ise hapis hâlinde olduğu belirtilmektedir.

Özellikle bu yıl 1 Mayıs'ın öngünlerinden Emniyet Genel Müdürlüğü tarafından alınan karar, Türkiye'de "basın özgürlüğü"nden eser kalmadığını gözler önüne serecek niteliktedir. Karar, 1 Mayıs'ta polisleri kaydeden kişilerin engellenmesini ve haklarında adli işlem yapılmasını gerektiriyor. Bu kapsamda bu seneki 1 Mayıs'ta eylemleri takip eden gazetecilerin görüntü alması polis tarafından

engellenmeye çalışıldı. Telefonlarına ve kameralarına zorla el konulup, görüntüler sildirildi.

Devletin veya kolluk güçlerinin, haber alma özgürlüğüne ve gazetecilere bu denli pervasızca saldırması, boşuna değildir. Özellikle pandemiyle birlikte açlığın, yoksulluğun, işsizliğin, geleceksizliğin, ifade özgürlüğünün gaspının ve yaşam hakkının ihlalinin daha fazla arttığı bir dönemdeyiz. "Ücretsiz izin", "Kod-29" gibi türlü bahanelerle haksız hukuksuz bir şekilde işten atılmalar yaygınlaştı. Sağlıktan eğitime her alanda kaos derinleşti. Geçinemediği için yaşamına son verenlerin sayısında özellikle son dönemde büyük bir artış yaşandı. İktidar tarafından üniversitelere kayyım atanması, eğitimin asıl bileşenlerinin söz, yetki, karar hakkı-

nın gasp edilmesi olağanlaştı. Yargı eliyle kadın katillerinin, tecavüzcülerinin aklanıp, adeta ödüllendirilmesi kural haline geldi. Pandemi döneminde toplumun büyük bir kesimi iktidarın saldırılarının daha fazla hedefi haline geldi.

Bu tabloda yaşanan hak gasplarına ve saldırılara karşı yer yer oluşan öfkenin sokağa taşması ve bu eylemlerin basın eliyle geniş kitleler nezdinde görülmesi, elbette ki iktidarın korkularını büyütmektedir. Özellikle eylemlerde polislerin orantısız güç kullanma ve eylemcileri işkence ile gözaltına alma görüntülerinin toplumun geri kalanında büyük bir tepkiye neden olacağı kaygısı, basına yönelik saldırıların en temel nedenlerinden birini oluşturmaktadır. İktidardakiler medya aracını, kitleleri kandırmak ve kendi dinci-gerici ideolojilerini yaymak amacıyla güçlü bir silah olarak kullanıyorlar. Bugün televizyonda gördüğümüz her kanalın tek sese dönüşmesinin gerisinde bu gerçek vardır.

Tüm saldırılara ve sansüre rağmen muhalif basın-yayın organları, ilerici-devrimci gazeteciler yarattıkları alternatif platformlarda ve sitelerde gerçekleri, ideolojileri çerçevesinde topluma aktarmaya devam ediyorlar. İktidarın tüm saldırı ve engellemelerine rağmen, gerçeklerin görülmesi, duyulması engellenemeyecektir. Çünkü gerçekler er ya da geç topluma ulaşır. Haber alma ve haber verme özgürlüğü en doğal hak, engellenemez!

"Düzenin tuğlasını emekçiler çekecek"

Antalya Emek ve Demokrasi Güçleri, çete başı Sedat Peker'in açıklamalarıyla ayyuka çıkan sermaye düzenindeki çürümeye karşı 27 Mayıs'ta eylem yaptı.

Attalos Meydanı'nda gerçekleştirilen eylemde "Baskı, sömürü, yolsuzluk, tarakat-mafya düzenini seyretme birleş hesap sor" yazılı pankart açıldı.

Eylemde yapılan basın açıklamasında kontrgerillanın ABD ve NATO desteğiyle ülkede sola, devrimcilere ve toplumsal mücadele dinamiklerine karşı kullanılan bir güç haline getirildiğine değinildi. Kaçırımlar, gözaltında katletmeler, aydınların katledilmesi, gazetelerin basılması, Kürt iş insanlarının öldürülmesi gibi örneklerde bu güçlerin rol aldığı hatırlatılan açıklamada, bugünlere dair "İki binli yıllarda iktidara gelen ve

bugün tek adam rejimine dönüşen iktidar bloğunun tarikat-mafya ve siyaset ilişkilerinin iç içe geçmiş, parçalı yapısı tüm ülkeyi uçurumun kenarına getirmiş durumdadır" ifadeleri kullanıldı.

"Sömürü, yolsuzluk ve mafya/siyaset cenderesinde yıllardır işçiler, emekçiler, kadınlar ve gençler ezilmekte, baskı ve sindirme politikaları ile karşı karşıyadır" denilirken sermaye düzeninin bütün yönleri ile çürüdüğü ve çöküşe geçtiği ifade edildi. Açıklamada son olarak şu vurgu yapıldı:

"Mafyanın, çetenin, tarikatın ve her tür karanlığın merkezine yerleştiği bu

düzenin tuğlasını emekçiler çekecek, duvarı yıkacaklar."

"DÜZENİ DEĞİŞTİRMEYEN NEFES ALAMAYIZ"

Adana Emek ve Demokrasi Güçleri İnsan Hakları Derneği (İHD) Adana Şube binasında basın toplantısı düzenledi.

İHD Adana Şube Başkanı Av. Yakut Ataş, çete başı Peker'in anlattıklarını kast ederek "Bu tür kirli ittifaklar, talan, ölüm ve gasp düzeni, siyasallaşmış yargı ve iktidara bağlı işleyen hukuk sistemi tarafından korunmakta ve kollanmakta-

dır. Bu ittifakları var eden siyasi, iktisadi ve toplumsal düzen değişmeden Türkiye halkları nefes alamayacaktır" dedi.

Bu cinayetlerin ve kirli ilişkilerin sorumlularının halkın önünde hesap vermesi gerektiğini belirten Ataş şunları söyledi: "Örgütlü bir güçle hesap sormazsak ve sorumluların cezalandırılmasını sağlayamazsak iktidar çarkı bu çamurun içinden çıkmayı becerebilecektir. Yargının gözlerini kapadığı bu talan düzenine karşı toplumsal itirazı, mücadeleyi büyütme ve tüm gerçekleri ortaya çıkarmak için Türkiye halkları başta olmak üzere siyasi partilere, sendikalara, demokratik kitle örgütlerine ve toplumsal kesimlere çağrı yapıyoruz; Sesimizi yükseltmeli, itirazlarımızı büyüterek örgütlemeliyiz."

AKP'nin kriz ve pandemi reçetesi: Zam, zam, zam...

Sermayeye hizmette sınır tanımayan AKP iktidarı, kriz ve pandemi fırsatçılığı- nı sürdürüyor. Kriz ve pandeminin çifte faturasının işçi ve emekçilerin sırtına yıkılmasında en çok başvurulan yöntemlerden biri de zamlar oluyor. Hak gaspları artan, gelir kaybı yaşayan işçi ve emekçiler düzenli zamlarla sistematik bir şekilde soyuluyorlar. Sermayenin eli işçinin cebinden hiç çıkmıyor. Bu konuda tek adam rejimi muazzam kolaylıklar sağlıyor. Gerekğinde bir gecede kararlar alınıyor ve uygulamaya geçiriliyor.

Son zamlardan biri, Cumhurbaşkanlığı Kararnamesi yayınlanarak, akaryakıt ürünlerine yapıldı. Buna göre benzine %54, motorine %78, LPG'ye ise %189 oranında özel tüketim zamları getirildi. Akaryakıtta getirilen bu fahiş zamların kendi sınırında kalmayacağı, işneden ipliğe bütün mallara yansıtacağı biliniyor.

Bundan önce akaryakıtta iki aylık süre için tavan fiyat uygulaması geçerliydi. Enerji Piyasası Denetleme Kurumu (EPDK), sözde "spekülasyonları önlemek", "gizli zamlarla mücadele" vb. için 17 Mart 2021 tarihli kararıyla eşel mobil sistemine geçtiğini duyurmuştu. Bu, piyasa koşullarına hanel getiren bir uygulamadan ziyade, akaryakıttaki fiyat değişimlerinin önemli bölümünü otomatik olarak ÖTV'den düşerek, fiyat artışının önüne geçmeye çalışan bir hamleydi. Fakat bu yolla akaryakıtta sadece 17 ila 20 kuruş arasında indirimler yapılabilmisti. İki ayın sonunda tavan fiyat ortadan kalktı, rekor zamlar açıklandı. Sonuç ola-

rak sektördeki sermayedarlar herhangi bir kayıp yaşamadılar. Diğer bir deyişle devlet, yüklü zamlarla patronların kasalarının emekçilerin ceplerinden dolacağını ilan etti. Bu, kriz ve salgın koşullarında hayatta kalma koşulları gittikçe sınırlanmış olan işçi ve emekçilere bir kez daha ölümü göstermekle eş değerdir.

Araştırmalara göre, Türkiye bütçeden topluma en az destek yardımı yapan ülkelerin başında geliyor. İhracatta kırılan rekorlar işçi sınıfının azami düzeyde sömürüldüğünü, sermayenin de kârlılığını ortaya koyuyor. Sözde destek diye, bir milyonun üzerinde esnafa 4 milyar 622 milyon lira reva görülürken -ki buna ulaşacak kesimlerin de adaletli belirlenmediği bir gerçek- ÖTV zamlarından, yıllık bazda geri dönecek tutar 14,6 milyar TL tutuyor.

İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarındaki bu olumsuz eğri ortaday-

ken, saray rejiminin harcamaları hız kesmiyor. Yılın ilk dört ayının baz alındığı sonuçlara göre, AKP şefinin kullandığı, nereye harcandığı bilinmeyen örtülü ödenekten toplam 781,4 milyon TL harcama yapıldı. Dört ayda müteahhitlere ayrılan tutar 14 milyarı 750 milyon lira oldu. Kira giderleri için 586 milyon, kira- lık araç giderleri için 139 milyon, hizmet binalarına ise 162 milyon lira harcandı. Güvenlik ve savunma, 970 milyon TL ile bu harcama kalemleri içerisinde büyük bir bölümü oluşturdu. Sermayenin büyümesini güvencelemenin yolunun işçi ve emekçilerin boğazına yapışmaktan geçtiği bir işleyişte bu şaşırtıcı değil. Zira ülke güvenliği ve savunması denilen şey, işçi ve emekçilere yönelik her türlü savaş ve saldırı araçları, birimleri vs.dir. Bu da devlet için çok zaruri bir ihtiyaçtır. Cengiz Holding'e yapılan ödemeler ve ona açılan araziler için devletin jandarmasının

ikizderelilerin karşısına dikilmesi örneğinde olduğu gibi...

Harcamalar konusunda bir başka çarpıcı örnek ise, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na bağlı EPDK'nın makam odaları için metresi 2 bin 500 TL'den binlerce lira tutarında el dokuması Uşak halısı alınmasıdır. Bu ve benzeri pek çok örnek sıralamak mümkün. Zira, sömürü üzerine kurulu sermaye düzeninde soygunun, yolsuzluğun, lüks ve şatafın sonu yok.

Kasalardan çıkan paralarla ne yapıldığı açıkça görülüyor. İşçi sınıfının, bunun ötesinde bu kasaların her seferinde nasıl doldurulduğuna yoğunlaşması gerekiyor. İşçi sınıfının emek gücünün sömürüsü üzerine kurulu kapitalist düzende tek seçenek, "Sınıfa karşı sınıf" perspektifiyle örgütlenmek ve asalakların kurulu düzenini yıkmak hedefiyle mücadeleyi büyütmeştir.

"Bankaları değil işçileri koruyun!"

İnşaat Emekçileri Sendikası (İnşaat-Sen) üyesi Kayı İnşaat işçileri, 2 buçuk yıldır ücretlerini ödemeyen patron Coşkun Yılmaz'ın konkordato davası için Kartal'da bulunan Anadolu Adliyesi önünde 28 Mayıs'ta eylem yaptı. İşçiler dava öncesinde de 27 Mayıs'ta Dışişleri Bakanlığı önündeydi.

İşçilerin bakanlık önünde açıklama yapmasına izin verilmedi ve işçiler parkta açıklama gerçekleştirdi. Eylemde konuşan İnşaat-Sen Örgütlenme Koordinasyonu üyesi Nurseli Gözüağık, daha önce Dışişleri Bakan Yardımcısı Yavuz Selim Kıran'la görüştüklerini anımsatarak verilen sözlerin tutulmadığına dikkat çekti. Açıklamada söz alan inşaat

işçisi Abdulsamet Kete şunları ifade etti: "Bu binaları bankalar kim dikti, biz işçiler diktik. Ekmek parası kazanmak için uğraşyoruz. Cezayir'de çözün sıcaklığında çalıştık ama paramıza el koydular. Yazık günah değil mi bize. Cumhurbaşkanı her çıktığında 'adalet' diyor. Nerede adalet?"

İşçilerden Mevlüt Özçelik konuşmasında şunları ifade etti: "17 ay süre içinde sadece 4 aylık aldım. Çocuklarıma taş yedirdim. Bazı zaman oldu çocuklarım taşı bulamadı yemek için. Ama Cumhurbaşkanı, devlet bakanla-

rı Meclis'te oturdukları zaman sadece güçlüyü koruma yasası çıkarıyorlar. Güçlüyü değil güçsüzü koruma yasası çıkarın. 'Hak hukuk adalet' diyorlar nerede. Adalet demek, güçsüzü korumak demektir. Güçsüzü koruyun"

"Dışişleri Bakanlığı göreve, Kayı işçilerinin hakkını verin, yurt dışında çalışan işçilerin hakkını koruyun" pankartının açıldığı eylemde, "Ya konkordato ya iflas önce işçi alacakları ödenecek" yazılı dövizler taşındı.

Ertesi gün İstanbul Anadolu Adliyesi'nde de işçiler açıklama yaparken 3.

Ticaret Asliye Mahkemesi'nde görülen konkordato davası 18 Haziran'a ertelendi.

Eylemde İnşaat-Sen Örgütlenme Koordinasyonu üyesi Nurseli Gözüağık, yeni yasayla iflas eden şirketten alacakların ödenmesinde bankalara öncelik verilmesine tepki göstererek şunları söyledi:

"Kayı İnşaat işçilerinin alacağı, bankaların, finans kurumlarının arkasına atılırsa; hiçbir bakanlık emekçilere bunun hesabını veremez. Bugün yürüttüğümüz mücadele, tüm emekçilerinin emek kavgası, alın terinin kavgasıdır."

Gözüağık'ın ardından Kayı İnşaat işçisi Abdulsamet Kete konuştu.

Hayatlarımız, haklarımız ve geleceğimiz için...

Haziran Direnişi ruhuyla mücadeleye!

Haziran Direnişi'nin 8. yıldönümündeyiz. Aradan geçen 8 yılda kadına yönelik şiddet, kadın cinayetleri, kadın düşmanı politikalar hız kesmeden devam etti. İşçi-emekçi kadınlar AKP-MHP iktidarının baskıcı, gerici politikalarının özel hedefi haline getirildi. İstanbul Sözleşmesi AKP şefi Erdoğan tarafından bir gece yarısı kararnamesi ile feshedildi. Böylece iktidarın kadın düşmanlığı bir kez daha gözler önüne serilirken, diğer yandan da İstanbul Sözleşmesi toplumu kutuplaştırma politikalarının aracı haline getirilmeye çalışıldı. LGBT+ bireyler İstanbul Sözleşmesi vesilesi ile hedef tahtasına çakıldı, nefret söylemleri, yok sayma politikaları devreye sokuldu.

AKP-MHP iktidarının hayata geçirdiği kadın düşmanı politikalarını, iktidar yandaşlarının buldukları her fırsatta kusmayı marifet bildikleri kadın düşmanı, gerici

söylemler tamamlıyor. Başta AKP şefi Erdoğan olmak üzere iktidar temsilcileri sık sık kadın düşmanı sözler sarf ediyorlar. Bunun son örneği, Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık'ın skandal olarak değerlendirilebilecek açıklaması oldu. Yanık, pandemi sürecinde kadına yönelik şiddette yaşanan artışın tolere edilebilir düzeyde olduğunu iddia etti.

Bir kadın bakanın kadına yönelik

şiddeti tolere edilebilir olarak görmesi şaşırtıcı değildir. Yanık, gerici-faşist zihniyetin temsilcisi olarak kendisine biçilen rolü hakkıyla yerine getirmektedir. Daha önce de AKP sözcüsü kadın bakanlar, milletvekilleri benzer skandal açıklamalara imza atmışlardır. AKP grup başkanvekili Özlem Zengin'in "Bu ülkede AK Parti gelene kadar 'kadın' kelimesinin adı yoktu." sözleri hafızalardaki yerini korumaktadır.

Bu riyakar açıklamaların işçi ve emekçiler nezdinde, özellikle de işçi-emekçi kadınların cephesinde hiçbir inandırıcılığı yoktur. İşçi-emekçi kadınların pandemi sürecinde karşı karşıya kaldıkları tablo ortadadır. İşçi ve emekçi kadınlar pandemi sürecinde daha da yoksullaşmış, bu süreçte artan ev işleri, hasta-çocuk-yaşlı bakımı ile üzerlerindeki çifte sömürü katmerlenmiş, karşı karşıya kaldıkları şiddet artmıştır.

AKP-MHP iktidarı kadın düşmanı söylemlerini, icraatlarını tek adam rejimini ayakta tutmak için hayata geçirdikleri baskıcı-gerici politikaların bir parçası olarak devreye sokmaktadır. Kadınların özel bir tarzda sürekli olarak hedef tahtasına çakılmasının gerisinde kadınların sokaklara taşan öfkesinden, toplumsal muhalefetin en diri kesimini oluşturmalarından duyulan korku da bulunmaktadır.

AKP-MHP iktidarının, en başta da AKP şefi Erdoğan'ın sık sık dışa vuran "Gezi korkusu" da kadın düşmanı politikaları beslemektedir. Haziran Direnişi'nde en ön saflarda bulunan kadınlar Haziran Direnişi'nden bu yana sokakları terk etmemektedirler. Kadınlar, kadın düşmanı politikalara, İstanbul Sözleşmesi'nin iptaline sessiz kalmamakta, başta 8 Martlar, 25 Kasımlar olmak üzere yasaklara, baskılara rağmen kitlesel eylemler gerçekleştirmektedirler. Pandemi sürecinde artan hak gasplarına, ücretsiz izin saldırısına, Kod 29'a karşı mücadele eden işçiler arasında kadın işçiler en öndedir. Sinbo ve SML'de kararlıkla direnen kadın işçiler bunun en açık örneğidir. Pandemi yasaklarıyla geride kalan 1 Mayıs'ta yasakları tanımayarak sokaklara çıkma iradesi gösterenler içinde kadınlar belirgin bir şekilde öne çıkmıştır.

İstanbul Sözleşmesi'nin iptali ile kadına yönelik şiddetin artmasına açıktan davetiye çıkartan, buna paralel olarak kadına yönelik şiddeti "tolere edilebilir" olarak değerlendirme cüreti gösteren gerici-faşist zihniyete karşı Haziran Direnişi ruhuyla mücadeleyi daha da büyütmekten başka bir seçenek bulunmamaktadır. İşçi-emekçi kadınlar hayatlarına, haklarına, geleceklerine sahip çıkmak, saldırıları püskürtmek için iktidarın her fırsatta dile getirdiği "Gezi korkusu"nu daha da büyütmelidir.

Kadına yönelik şiddeti tolere etmiyoruz!

Hayatlarımızdan, haklarımızdan, geleceğimizden vazgeçmiyoruz!

Gerici AKP iktidarının Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık, ait olduğu iktidarın kadına bakışını bir kez daha gözler önüne serdi.

TBMM Kadına Yönelik Şiddetin Sebeplerinin Belirlenmesi Araştırma Komisyonu'nda yaptığı sunumda, Yanık, 2014 yılından bu yana kadın cinayetlerindeki artışın sebeplerini "merak ettiğini" söylerken, pandemiyle birlikte, 2020 yılında artan şiddeti "alışkanlıkların değişmesi" olarak gerekçelendirdi. 2020 Şubat-Mart aylarında kadına yönelik şiddetin "tolere edilebilir oranda" arttığını ifade etti. Pandemi sürecinde şiddeti ise "survive duygusu sonrası stress" olarak tanımladı.

Derya Yanık'ın sunum sırasında yaptığı açıklamalar, yalnızca cahillik ya da kendini bilmezlik ürünü değildir. Bu yaklaşım gerici AKP iktidarının kadına bakışının doğal bir tezahürüdür. Eski Bakan Sema Ramazanoğlu'nun, gerici Ensar Vakf'i'nde çocuklara yönelik cinsel istis-

marın açığa çıkmasının ardından sarf ettiği "Bir kereden bir şey olmaz" sözleriyle dışa vuran gerici-faşist zihniyetin yeni bir ifadesidir.

Yapılan açıklama, kadınlara yönelik şiddeti meşrulaştırmaya hizmet etmektedir.

Gerici-faşist AKP iktidarın bakanının sarf ettiği bu sözlere şaşırıyoruz. Bir gece yarısı kararname ile İstanbul

Sözleşmesi'ni feshedenleri, 6284 sayılı yasayı uygulamayanları, yaşamın her alanında kadına yönelik şiddete adeta davetiye çıkartanları çok iyi tanıyoruz. Kadına yönelik şiddeti ve şiddetin beslendiği sömürü düzenini tolere etmiyoruz ve mücadeleyi büyütüyoruz!

Hayatlarımızdan, haklarımızdan ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!

İŞÇİ-EMEKÇİ KADIN KOMİSYONLARI

Uzun çalışma süreleri işçinin ömründen alıyor

Dünya Sağlık Örgütü (DSÖ) ve Uluslararası Çalışma Örgütü (ILO) uzun çalışma saatleri ile yüzbinlerce işçinin ölümü arasındaki ilişkinin incelendiği küresel çaptaki ilk araştırmayı yayınladı. *Environment International* dergisinde yayınlanan, 2000 ve 2016 yılları arasında kapsayan araştırmanın sonuçları işçilerin ölümleri ile uzun çalışma saatleri arasındaki ilişkiyi gözler önüne seriyor.

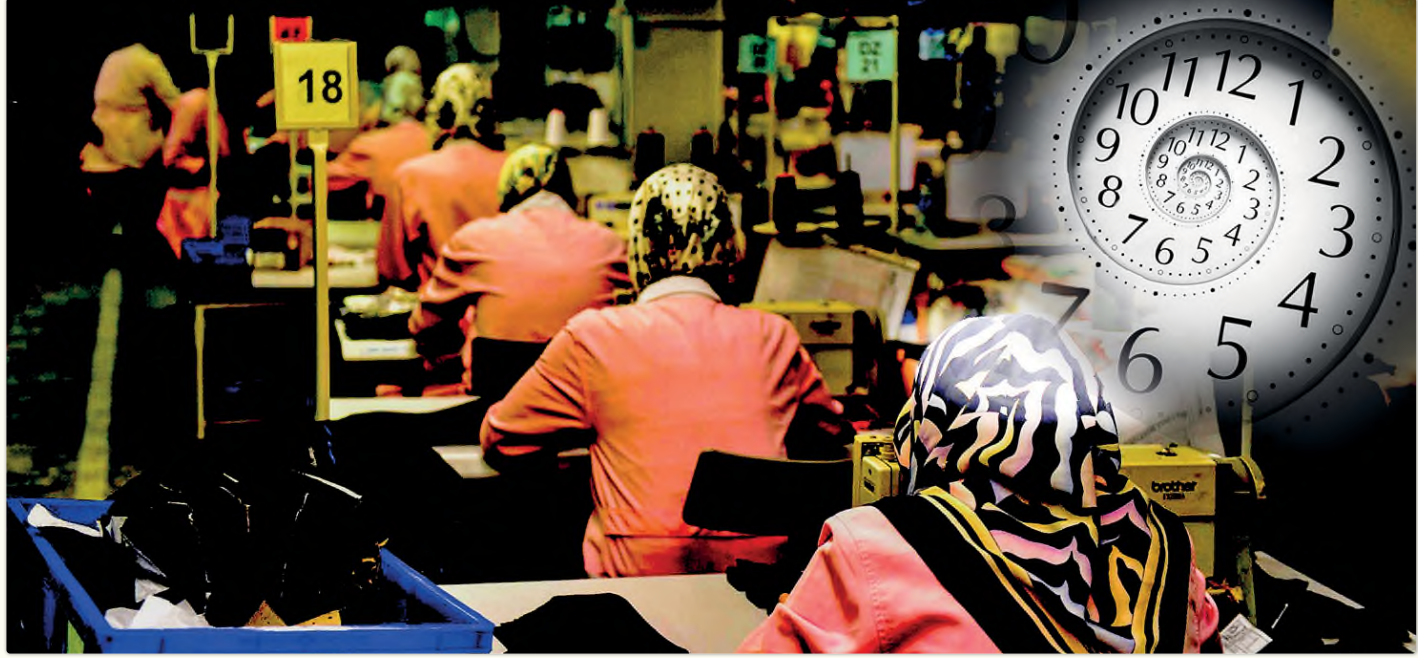
2016'DA 745 BİN İŞÇİ UZUN ÇALIŞMA SAATLERİ NEDENİYLE ÖLDÜ

194 ülkeden elde edilen bilgilerden çıkan sonuçlara göre 2016'da 745 bin kişi uzun çalışma saatlerine bağlı inmeden veya kalp hastalıklarında dolayı hayatını yitirdi. Bu sayı, 2000 yılına göre yüzde 30'luk bir artışa tekabül ediyor. Analiz, haftada 55 saat veya daha fazla çalışmanın, haftada 35-40 saat çalışmaya kıyasla, tahmini %35 daha yüksek inme riski ve %17 daha yüksek iskemik kalp hastalığına bağlı ölüm riski ile ilişkili olduğu sonucuna varıyor. Raporda, "Uzun saatler boyunca çalışan insan sayısı artmakta ve şu anda küresel olarak toplam nüfusun %9'unu oluşturuyor. Bu eğilim, daha da fazla insanı mesleğe bağlı engellilik ve erken ölüm riskiyle karşı karşıya getiriyor." deniyor.

Araştırmaya göre, çalışma sonucu yaşanan hastalıkların %33'ü uzun süreli çalışmaya bağlı olarak ortaya çıkıyor. Bu duruma bağlı olarak gerçekleşen ölümlerin %72'sini orta yaşlı erkek ölümleri oluşturuyor. Bu da ölümlerin büyük oranda çalışırken değil, emeklilik döneminde yaşandığı anlamına geliyor. En fazla ölümler ise Çin, Japonya ve Avustralya ile Güneydoğu Asya ve Batı Pasifik bölgelerinde yaşanıyor. Japonya'da ise "karoshi" olarak bilinen aşırı çalışmaya bağlı ölümlerin oranı oldukça yüksek seyrediyor.

TÜRKİYE'DE HER İŞÇİ 4 SAAT FAZLA ÇALIŞIYOR

Türkiye uzun çalışma saatleri konusunda Ekonomik Kalkınma ve İşbirliği Örgütü (OECD) ülkeleri arasında liderliğe oynuyor. OECD verilerine göre Türkiye'de 2019 yılında işçiler haftalık ortalama 47 saat çalıştı. Türkiye haftalık ortalama çalışma saati ile OECD üyesi ülkeler ara-

sında ikinci sırada yer aldı. Ortalama bir OECD ülkesindeki işçi ise Türkiye'deki işçiye nazaran haftada 10 saat daha az çalışıyor.

Yine OECD verilerine göre Türkiye'de haftalık 50 saat ve üzerinde çalışanların oranı yüzde 43'ün üzerinde. OECD ülkelerinde ortalama çalışma süresi 1.765 saat olarak belirlenmesine rağmen Türkiye'de toplam çalışma süresi 1.855 saat. Türkiye'de haftalık yasal çalışma süresi 45 saat ancak neredeyse her işçi ortalama 4 saat fazla çalışıyor.

PANDEMİ DÖNEMİNDE ÇALIŞMA SÜRELERİ UZADI

Araştırma üzerine DSÖ Çevre, İklim Değişikliği ve Sağlık Bölümü Direktörü Maria Neira, "Haftada 55 saat veya daha fazla çalışmak sağlığı ciddi şekilde tehdit ediyor. Bu araştırmanın, konu hakkında harekete geçilmesini ve işçilerin korunmasını sağlamasını umuyoruz." sözleri ile sorunun aciliyetine işaret etti. DSÖ Genel Direktörü Tedros Adhanom Ghebreyesus ise, "Hiçbir iş, inme veya kalp hastalıkları riskine değmez. Hükümetler, işverenler ve işçiler, çalışanların sağlığını korumak için birlikte çalışmalıdır." uyarısında bulundu.

DSÖ yetkilileri pandemi dönemini kapsamamasına rağmen "Pandemi, çalışma saatlerinin haddinden fazla uzatılması akımını besleyebilecek gelişmeleri hızlandırıyor" diyerek, uzaktan çalışma-

nın yayılmasının ve ekonomideki yavaşlamanın, uzun çalışma saatlerinin yol açtığı riskleri artırdığını vurguluyorlar. *Covid-19 pandemisinin pek çok kişinin çalışma şeklinde büyük değişikliklere yol açtığına, uzaktan çalışmanın birçok sektörde norm haline geldiğine ve evle iş arasındaki sınırları bulanıklaştırdığına* önemli işaret ediyorlar.

Uzun çalışmanın ciddi sağlık tehlikesi olduğuna işaret eden DSÖ yetkilisi Maria Neira, "Şimdi hepimizin; hükümetlerin, işverenlerin ve çalışanların uzun çalışma saatlerinin erken ölüme yol açabileceği gerçeğini fark etme zamanıdır" diyerek şu önerileri sıralıyor: "Hükümetler, zorunlu fazla mesaiyi yasaklayan ve çalışma süresinde azami sınırlar koyan kanunları, düzenlemeleri ve politikaları yürürlüğe koyabilir, uygulayabilir ve yaptırım uygulayabilir; işverenler ve mesleki temsilciler arasında yapılacak ikili veya toplu pazarlık sözleşmeleri, çalışma zamanını daha esnek hale getirirken, aynı zamanda azami çalışma saatleri üzerinde anlaşmaya varılmasını sağlayabilir."

"ÇALIŞARAK ÖLÜYORUZ"

Uzun çalışma saatleri demek aynı zamanda işsizliğin büyümesi demektir. Dünyada ve Türkiye'de işsizliğin her yıl katlanarak artması, ancak üretimin de aynı doğrultuda daha büyük bir hızla artması DSÖ ve ILO'nun araştırmasına ayrı bir yerden ışık tutmaktadır. Mücadelenin zayıf olduğu koşullarda düşük ücretler de

işçileri daha uzun süre çalışmaya itiyor.

DSÖ ve ILO verileri ile gerçekleştirilen araştırma, yetersiz dinlenme (mola ve hafta tatilleri), yetersiz ve sağlıksız beslenme, ergonomiden uzak çalışma alanları, yetersiz havalandırma, her bir işçinin iş yükünün fazlalığı, sağlıksız barınma ve sanayi kirliliği gibi faktörlerle birlikte düşünüldüğünde işçi sınıfının yaşamı üzerindeki en belirleyici etkenin çalışma koşulları olduğunu göstermektedir.

Teknoloji ve bilimin gelişiminin her geçen gün daha ileriye gittiği, sanayinin "4. devrim"inin tartışıldığı günümüzde emek gücünün azaltılması yerine daha yoğun bir şekilde kullanılması, kapitalizmin aşırı kâr hırsının bariz bir yansımasıdır. İşçi sınıfının çalışma ve yaşam koşullarını daha geriye götürmek için bugün Türkiye ve dünya genelinde sermayedarlar her yolu denemekten kaçınmıyorlar. Hatta pandemi sürecinin kendisi göstermiştir ki milyarlarca işçinin hayatı, kapitalistlerin gözünde bir hiçtir. Onlar işçilerin hayatını ve sağlığını değil, kârlarını, döndürülmesi gereken çarkları seçtiler. Eldeki olanaklara rağmen insanlığın pandemiyle hala da başa çıkamamasının arkasında yine kapitalizm gerçeği vardır.

DSÖ ve ILO'nun ortak araştırması da kapitalist aşırı kâr hırsının dayattığı uzun çalışma saatlerinin işçilerde çeşitli hastalıkları tetiklediği, işçilerin hayatını daha zorlu hale getirdiği ve erken yaşta ölmelerine neden olduğu gerçeğini yeniden doğrulamıştır.

Sinbo ve SML Etiket direnişleri 4. ayında

TOMİS üyesi Sinbo işçisi Dilbent Türker'in Kod-29'la işten atma saldırısına karşı direnişi 4. ayında devam ediyor. Direnişleri 4. ayına giren DEV TEKSTİL üyesi SML Etiket işçileri de mücadelelerini sürdürürken işe iade davaları geçtiğimiz hafta görülmeye başlandı.

SML Etiket direnişçilerinin 26 Mayıs'ta görülmeye başlayan davası öncesi basın açıklaması yapıldı. DEV TEKSTİL üyesi direnişçi işçiler karşı karşıya kaldıkları saldırı sürecini anlattılar. Açıklama öncesinde konuşan DEV TEKSTİL İstanbul Temsilcisi Okan Karaçam baskılara rağmen direnişin sürdüğünü belirterek "mücadeleye devam edeceğiz" dedi. Taleplerini yineleyen SML Etiket direnişçileri basın açıklamasında şunları ifade etti:

"Bu süreçte bizler azgın sömürüye maruz kalırken, patronlara teşvikler verildi, vergi borçları silindi. İşsizlik fonu yağmalandı. Kısa çalışma ve ücretsiz izin gibi uygulamalarla asgari ücretin de altında ücretlere yaşamak zorunda bırakıldık. Sözde işten atmalar yasaklandı. Ama işçiler KOD 29 maddesiyle kötü niyet ve ahlaksızlık suçlamasıyla tazminatsız işten atıldı."

"SENDİKALI OLMAK BİR HAKTIR, ENGELLENMEZ"

22 işçinin SML Etiket fabrikasından

"işlerin azaldığı" bahanesi ile işten atılması sürecinin anlatıldığı açıklamada işten atılma nedeninin sendikal faaliyette dönük tahammülsüzlük olduğunun altı çizildi. 113 gündür direnişin fabrika önünde sürdüğünü ifade eden işçiler şunları vurguladı:

"Bizler SML Etiket direnişçileri ve DEV TEKSTİL olarak mücadelemizi sadece mahkeme salonlarına sıkıştırılmadan işçi sınıfının mücadele yasalarıyla sürdürdük. Bugün buradayız. Çünkü SML ETİKET sermayesine ve onun tedarikçiliğini yaptığı uluslararası tekellere yaptıkları hukuksuzluğu bir kez daha göstermek istiyoruz."

"İŞÇİ DÜŞMANLIĞINA BOYUN EĞMEYECEĞİZ"

"Taleplerimiz yerine getirilene ka-

dar eylemlerimizi sürdüreceğiz" denilen açıklamada talepler şu şekilde ifade edildi:

"İşten atılan arkadaşlarımız geri alın-sın! Sendikal örgütlenmeye dönük yönelik baskılar son bulsun! Taşeron işçiler kadroya alınsın, taşeron çalışma sonlandırılınsın! Baskı ve mobbing son bulsun! Tüm çalışanlara insanca yaşamaya yeten ücret verilsin! Kısa çalışma, ücretsiz izin KOD 29 gibi hak kaybına neden olan uygulamalar son bulsun!"

TOMİS üyesi Sinbo direnişçisi Dilbent Türker'in de katıldığı açıklama boyunca "Direne direne kazanacağız", "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek", "SML'de direniş kazanacak", "Köle değil işçiyiz, insanca yaşamak istiyoruz", "Sendika hakkımız engellenemez" sloganları atıldı.

Açıklamaya BDSP, İEKK, ESP, TOMİS, DGB destek verdi.

SINBO DİRENIŞÇİSİ: "HAKLI DİRENIŞİMİZ DEVAM EDİYOR"

Sinbo önünde kurduğu çadırda Kod-29'a karşı mücadelesini sürdüren TOMİS üyesi Dilbent Türker 27 Mayıs'ta direnişinin 123. günündeydi. Vardiya çıkışında Sinbo işçilerine yapılan konuşmalarda şunlar ifade edildi: "123 günlük direnişimiz boyunca Sinbo patronu arkasına aldığı kolluk güçleri ile birlikte direnişimizi, hak mücadelemizi engellemeye çalıştı. Ancak bizler ne karalama kampanyalarına, ne saldırılara, ne gözaltılara ne de yasaklara geçit verdik. Haklı direnişimizi sürdürmeye devam ediyoruz."

Konuşmaların devamında Sinbo'da alınmayan pandemi önlemlerine ve pandemi dönemi boyunca zenginleşen 500 şirkete değinilerek "İşçilerin fakirleşmesi ile patronlar zenginleşti" denildi.

Bayrampaşa belediye işçilerinden eylem

"MÜCADELENİZ MÜCADELEMİZ!"

Sinbo Direnişçisi Dilbent Türker eylemde yaptığı konuşmada Kod 29'dan işten atıldığını ve Sinbo direnişinin 122. gününde olduğunu belirterek şunları söyledi: "Bugün Bayrampaşa Belediyesi işçileri ile dayanışmaya geldik. Aslında baktığımız zaman pandemi sürecinde AKP-MHP iktidarından güç alan patronlar işçi ve emekçilere her türlü saldırıyı devreye soktu. Milyonlarca işçiyi ücretsiz izne çıkardı, binlerce işçiyi ise kod-29 ile işten atarak hem sendikalaşmanın hem de insanca çalışma koşullarının önüne geçmeye çalıştılar. Ancak bizler biliyoruz ki bu saldırılara karşı direnmek meşru-

dur. Bizler direne direne bu saldırıları püskürteceğimize inanıyoruz. Çünkü bizlerin hayatlarıyla gelecekleriyle yasal haklarımızı ellerimizden alarak oynayanlar bilsinler ki bizler onurumuzla bu saldırılara karşı direnmeye devam edeceğiz. Bütün bu saldırılar işçi sınıfına dönüktür. Patronların ve sermayenin dayandığı yasalarla bu saldırılar daha da ağırlaşacaktır. Bizlerin yapacağı bir şey var. O da mücadele etmektir. Buradan tekrar Bayrampaşa Belediyesi işçilerini selamlıyor, mücadeleleri mücadelemizdir diyorum."

"DİRENE DİRENE KAZANACAĞIZ"

DEV TEKSTİL üyesi SML Etiket dire-

nişçileri adına konuşan Derya Sırbudak 28 Ocak'ta işlerin azlığı bahane edilerek 22 arkadaş işten çıkarıldıklarını belirtti ve şöyle dedi:

"Asıl amaçları sendikalaşmanın, örgütlenmenin, hak aramanın onurlu bir mücadelenin önüne geçmektir. 28 Ocak'tan itibaren üç kadın arkadaş olarak direnmeye karar verdik. Bugün ilk mahkememiz görüldü. Ancak bizler haklarımızı aramak için mahkeme köşelerinde beklemek ile yetinmedik. Direnişimizi her alana taşıdık. Bizim işten atılmamızın sorumlusu yalnızca SML Etiket fabrikası değil. Aynı zamanda SML Etiket fabrikası ile iş birliği yapan Decathlon, H&M, Zara, Tommy, Mango gibi firmalardır. Bunlar da suçludur. Bayrampaşa Belediyesi işçileri yalnız değildir. Direnişler dayanışma ile büyür. Direne direne kazanacağız."

Kod-29 ile işten atılan Bayrampaşa Belediyesi işçileri 26 Mayıs'ta belediye binası önünde eylem yaptı.

TOMİS üyeleri ve direnişçi Sinbo işçisi Dilbent Türker, DEV TEKSTİL üyeleri, direnişçi SML Etiket işçileri, Genel-İş Sendikası üyesi Bakırköy Belediyesi işçileri, İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) ve Emegün Gücü'nün destek verdiği eylemde Bayrampaşa Belediye işçileri adına konuşma yapıldı. Konuşmada şu ifadeler kullanıldı: "Haksız bir şekilde işten atıldık. 3 aydır ne çektiğimizi bir biz biliriz. Beyefendiler keyif sürerken, biz açız. Her gün Kod-29'dan insanlar hayatına son veriyor, biz de o duruma geldik. Başımıza gelecek herhangi bir şeyden Belediye Başkanı Atila Aydın ve yardımcısı sorumludur. Ben arkadaşlarımın hakkını aradığım için Kod-29'dan işten atıldım. Kod-29, ahlaksızlıktır."

Tarihsel TKP'nin Kadro

Türk milli burjuva devriminin “büyük”lüğü bahsine dönüyoruz. Daha önce bu büyüklüğün görelisi, dolayısıyla tartışmalı olduğunu söylemekle yetinmiştik. Tartışmanın oradaki bağlamı bakımından bu kadarı yeterliydi. Fakat sorun hiç de basitçe bir görelilik sorunu değildir. Bizat “büyük”lük iddiasının kendisi burada başlı başına bir sorun alanıdır. Zira bunun gerisinde, burjuvazi önderliğindeki burjuva devrimlerine ilişkin temel önemde bir teorik ve tarihsel bakış açısı sorunu saklıdır. Bu yerli yerine oturtulmadığı sürece, Kemalist devriminin tarih içindeki gerçek yeri, anlamı ve sınırları da doğru bir biçimde ortaya konulamaz. 1930’lu ilk yılların ideolojik kurguya dayalı Kadrocu argümanları ve yüceltmeleri üstelik “komünist” olmak iddiasındaki bir parti tarafından bugün yeniden ortaya sürülebiliyorsa, konuya ilişkin temel önemde teorik ve tarihsel gerçekler üzerinde durmak da bir ihtiyaç haline gelmiş demektir.

“TARİHİN EN BÜYÜK DEVRİMLERİNDEN BİRİ...”

Kemal Okuyan’ın 94. Yılında Cumhuriyet kampanyasına sunuş mahiyetindeki sözlerinde geçen “büyük”lük vurgusu, kendi başına alındığında çok da bir sorun olarak görülmeyebilirdi. Söz konusu olan hele de bir röportajsa, kişi konuşma dili rahatlığı içinde, “Türkiye Cumhuriyeti’nin kuruluşunu büyük bir tarihsel ilerleme olarak görüyoruz” diyebilir pekâlâ. Ne var ki hemen devamında dile getirilen “Türkiye soluna sızmış olan Cumhuriyet düşmanlığı” ithamı, buradaki potansiyel masumiyete daha ilk adımda ağır bir gölge düşürmektedir. *Boyun Eğme*’nin bir sonraki sayısı (sayı 96) ise ele alışın gerçek mahiyeti hakkında ortada herhangi bir kuşku bırakmamaktadır. Daha önce görmüş bulduğumuz Kadrocu manifesto (“Onlar başladı, biz tamamlıyoruz...”), Cumhuriyet’in ilk onbeş yılını “Altı Ok”un ifade ettiği ilkeler ve program üzerinden “devrimci dönem” olarak yüceltiyor, 1930’lu yılların Kadrocu ideolojik söylemlerini inanılması güç bir hafiflik içinde tarihsel gerçeklermiş gibi sunabiliyordu. Bunu böyle sunabilenler için Kemalist devrim elbette ki “büyük” bir devrim olacak, insanlığın gördüğü “en büyük devrimler” kategorisine yerleştirilecekti.

Nitekim *Boyun Eğme*’nin bir sonraki sayısında tam da bunun yapıldığını görüyoruz:

“Az iş midir yüzlerce yıllık bir saltanatı kaldırmak, işgalcileri kovmak, gericiileri sindirmek ve modern bir ulus yaratmak? Bilakis, çok büyük iştir ve tarihin en büyük devrimlerinden biri bizim ülkemizde yapılmıştır.” (*Boyun Eğme*, sayı: 97, 27 Ekim 2017)

“Ve tarihin en büyük devrimlerinden biri bizim ülkemizde yapılmıştır!” Bu kuşkusuz çok “büyük” bir iddia. Doğruysa eğer elbette “güven ve gurur” vesilesi olmalıdır. Ama yazık ki bu Kadrocu masalın tarihsel gerçeklerle bir ilgisi yoktur. Olamazdı da. Emperyalizm çağında ve hele de Ekim Devrimi’nden sonra, burjuvazinin önderliğinde bir burjuva devrimi, artık kategorik olarak “büyük” olamazdı. Nitekim insanlık tarihinde bunun bir örneği de yoktur.

Bu, 1930’lu ilk yıllarda, TKP dönüğü kadrocu ideologların her türlü temelden yoksun ideolojik bir argümanı, spekülatif bir kurgusu ve dolayısıyla da kaba bir aldatmacasıydı. Fakat daha 1960’lı yıllarda, Kadroculuğun yeni koşullardaki izleyicisi olarak Yön Hareketi bile artık bunu iddia edebilecek bir durumda değildi. Nitekim “İkinci Milli Kurtuluş Savaşı” ihtiyacına yapılan vurgu, ilkinin temel önemde yapısal yetersizliklerine, dolayısıyla gerçekte güdüklüğüne ilişkin açık bir itiraftı.

Bunun aynı dönemde Kadrocu hareketin lideri Şevket Süreyya Aydemir tarafından da dikkate değer bir açıklıkla itiraf edildiğini ayrıca göreceğiz. Bu örnekler şaşırtıcı da değildir. Daha 1960’lı yıllarda tarih çoktan her şeyi yerli yerine oturtmuş, 1930’ların resmi ya da yarı-resmi (Kadrocu!) ideolojik söylemlerini çökertmiş, 1960’ların sol Kemalistlerini bile sorunu tarihsel gerçeğe bir ölçüde daha yakın sınırlarda ortaya koymak zorunda bırakmıştı. Oysa 2017 yılında “komünist” olmak iddiasındaki bir partinin yayın organı, “Cumhuriyet” üzerine efsanelere dayalı kampanyası içinde ve başyazı formundaki bir metinde, Türk milli burjuva devrimi için “tarihin en büyük devrimlerinden biri” iddiasında bulunabiliyor. Öylesine ki, adeta her türden muğlaklığı ve eksik anlaşılma ihtimalini ortadan kaldırmak istercesine, çok daha fazlasını da yapıyor.

“3 DEVRİMİN MİRASI”

Boyun Eğme’nin aynı sayısının (sayı 97) “Bu davet bizim!” başlıklı kapak spotundan aktarıyoruz:

“1789’da Fransa’da eşitlik ve özgürlük şiarıyla büyük bir devrim patlak verdi. O gün Paris’te işaret fişeği atılan ezilenlerin uzun soluklu mücadelesi 7 Kasım 1917’de Rusya’da yapılan Ekim Devrimi ile eşitlikçi bir düzenin kurulmasıyla taçlandı. (...) 1923 [de], 1789’dan bu yana

dünyaya yepyeni bir şekil veren devrimler çağının büyük, anlamlı bir parçasıdır.”

Tarihteki yeri ve anlamı, dolayısıyla sınıfsal niteliği ve kapsamı, tarihsel yönelimi ve hele de sonuçları bakımından birbirinden temelden farklı iki devrimi, 1789 Büyük Fransız Burjuva Devrimi ile 1917 Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’ni, “ezilenlerin uzun soluklu mücadelesi” ortak paydası altında aynı doğrusal tarih çizgisine yerleştirmek temelden yanlış olsa da, burada bizi şimdilik insanlık tarihinin gördüğü en büyük devrimlerden ikisinin anılmış olması ilgilendiriyor. Zira “ve tarihin en büyük devrimlerinden biri [de] bizim ülkemizde yapılmıştır” tespiti, tam da aynı kapak sayfasında, kapak spotunun hemen altındaki bir çerçeveye yazıda dile getiriliyor. (Yaptığımız aktarmadan görülebileceği gibi, kapak spotu içinde bu ayrıca yapılıyor). Böylece “büyük”lük vurgusuna somut tarihsel bir anlam kazandırılmış, “Türk devrimi” büyüklüğü tartışmasız öteki iki devrimle aynı kategoriye yerleştirilmiş oluyor.

Ama bu kadarla da kalınmıyor. İzleyen sayfada, bu kez “3 Devrimin mirası” başlıklı bir başka yazıyla karşılaşıyoruz. Bu yazıda, insanlık tarihinin üç “büyük” devrimi, varsayılan benzer özellikler, dolayısıyla bir tür ortak payda üzerinden, şöyle sunuluyor:

“Fransız Devrimi krallığı devirip, yerine cumhuriyetin kurulması ve kilisenin

Ocağı inkârı / 2

H. Fırat

etki alanının daraltılmasıdır. Kapıyı açtı ve kapıdan Ekim Devrimi girdi.

“Ekim Devrimi, çarlığın devrilip yerine sosyalist cumhuriyetin kurulması ve kilisenin etkisinin kırılmasıdır.”

“Türk Devrimi padişahlığın yıkılması ve hilafetin, tarikat ve cemaatlerin sıfırlanması işidir. Hem Fransız hem de Ekim Devriminin payı vardır. Şimdi eksik kalan kısmını tamamlama göreviyle baş başayız, Cumhuriyet’i sosyalizme dönüştürme görevidir o görev.”

Orijinal metinde birleşik bir pasaj oluşturan aktarmayı burada tercihen biz ayırdık ve tanımlanan devrimleri vur-gulu dizimle verdik. Bir yandan yapılmış tanımlamaların şiirselliğini pekiştireceği, öte yandan “üç benzemez” devrim üzerinden ortaya konulan tarihsel tablonun sunduğu acınası kafa karışıklığını daha bir görünür hale getireceği inancıyla.

Topu topu yeni cümlelik bu pasajda çok sayıda temel önemde yanlış iç içe duruyor. Yazık ki bu ne bilgisizliğin ne de dikkatsizliğin bir ürünüdür. Burada bile yapılmış bir oportünist çarpıtmalar dizisiyle karşı karşıyayız. Bunu daha yakından görelim.

Anılan üç devrim arasında kurulan olumlu paralelliğin açıkça görünen ortak paydası monarşinin yıkılması, yerine cumhuriyetin kurulması ve aynı sürecin bir parçası olarak da dinsel gericiliğin darbelenmesidir. Nitekim metne başlık olarak seçilen **“3 Devrimin mirası”**yla vurgulanmak istenen de, anılan devrimlere atfedilen bu sözde ortak özelliklerdir.

Fakat daha burada, bu dışsal ve yüzeysel karşılaştırmada bile, örneği görülmemiş bir skandalla yüz yüze olduğumuzu görüyoruz: **“Ekim Devrimi, çarlığın devrilip yerine sosyalist cumhuriyetin kurulması”**dır! Evet, Ekim Devrimi’ne ilişkin bu tür bir tanımlama, marksist olmak iddiasındaki bir parti ve yayın organı için gerçek bir skandal örneğidir. Büyük devrimi izleyen yüzyıllık tarih içinde bunun bir örneği olduğunu da sanmıyoruz. Ekim Devrimi’nin çarlığı değil, fakat çarlığın yıkılmasıyla yerine kurulan burjuva cumhuriyeti yıkarak sosyalist bir cumhuriyet kurduğu basit gerçeğini burada yinelemek zorunda kalmak bile sıkıntı vericidir.

Fakat bunun hiç de basitçe bir gaf olmadığının altını çizerek yinelemek duru-

mundayız. Aynıısını İzmir’deki **“Sosyalizm Cumhuriyet’e Çok Yakışacak”** etkinliğindeki konuşmasında Kemal Okuyan yapmıştı. Fransa’da 1848 Şubat sonrası ile 1848 Haziran sonrası, Paris Komünü ile Üçüncü Cumhuriyet, Almanya’da 1818 Kasım sonrası ile 1919 Ocak sonrası arasındaki köklü ayrımlar bir kalemde silinmiş, tümü soyut bir “cumhuriyet” ortak paydası altında eşitlenebilmişti. **Boyun Eğme’nin** sunumunda ise, bu kez Rusya’da 1917 Şubat’ı ile 1917 Ekim’i arasındaki köklü tarihsel-sınıfsal ayrımın yok sayıldığını görüyoruz.

Daha önce Kemal Okuyan’ın devrimler tarihine ilişkin akıl almaz çarpıtılmış sunumunu ele alırken, sözü sonunda Rusya örneğine getirmiş ve şunları söylemiştik:

“Bütün bu örneklerdeki mantığı esas aldığımızda, Rusya’da devrim Sosyalist Devrimciler ile Menşeviklerin tutmaya çalıştığı sınırlar içinde kalsaydı, dolayısıyla Kerensky başarılı olabilseydi eğer, Rusya’da kalıcı hale gelecek bir burjuva cumhuriyetinin buradaki tarihsel seriyeye yeni bir örnek olarak ekleniyor olacağından kuşku duymamız için bir neden olmazdı herhalde.”

Boyun Eğme’nin skandal tanımı yazık ki bu değerlendirmemizin tam bir doğrulanmasıdır. Bu konuda burada yeni bir şey söylememize gerek yoktur. Zira söylenmesi gerekenler Kemal Okuyan’ın konuşması ele alınırken zaten söylenmişti. Az önceki aktarmanın hemen devamından okuyoruz:

“Şubat’tan Ekim’e Rusya o dönem dünyasının en demokratik ülkesiydi, demokratik bir burjuva cumhuriyetiydi. İşçi sınıfı ve yoksul köylüler Ekim’de tam da bu cumhuriyeti yıkarak yerine sosyalist bir Sovyet cumhuriyeti kurdular. Bunu anlamayan, Şubat ile Ekim arasındaki sekiz aylık o çok yoğun ve kıyasıya mücadeleden hiçbir şey anlamamış demektir. Bunu anlamayan cumhuriyet sorunundan, cumhuriyetin tarihsel ve sınıfsal anlamından hiçbir şey anlamamış demektir.” (**“Cumhuriyet’in kazanımları” çizgisi / 2**)

Söylenenleri genelleştirerek, bunu anlamayan Ekim Devrimi’nden hiçbir şey anlamamıştır, diye de ekleyebiliriz.

Gelgelelim SİP-TKP liderleri ve yazarları için burada sorun hiç de bilmemek

ya da anlamamak değildir. Yeri geldikçe otuzbeş yıllık teorik gelenekleriyle övünebilen bu insanların tarihsel gerçekleri iyi kötü bildiklerini, onlara az çok doğru yorumlar ve tanımlar getirebilecek bir birikime sahip olduklarını biliyoruz. Buna rağmen bu “gaf”lar dizisi ancak oportünist bir ihtiyacın ürünü olabilir. Kemal Okuyan bunu devrimler tarihi sunumu üzerinden yapıyordu; amacı, sınıflar ve tarihsel dönemler üstü bir “cumhuriyet” yüceltmesiyle, “Cumhuriyet’in kazanımları” çizgisine inandırıcı dayanaklar oluşturmaktı. **Boyun Eğme** bunu, birbirinden çok farklı üç devrimin çarpıtılmış karşılaştırılması üzerinden yapıyor; amacı, güdük kalmış bir milli burjuva devrimine ilişkin “büyük”lük iddiasına inandırıcılık kazandırmaktır. Ve bütün bunlar, cumhuriyet dönemi Türkiye tarihinin sol Kemalist yorumunu meşrulaştırmak, bunu da “komünist” kimlik adına sunmak ve olanaklıysa eğer solun öteki kesimlerine kabul ettirmek için yapılıyor. SİP-TKP liderleri **“Türkiye soluna sızmış olan Cumhuriyet düşmanlığı ile sürekli mücadele”**-de işte böyle yol alıyor!

FRANSIZ DEVRİMİ VE TÜRK DEVRİMİ

“3 Devrimin mirası”ndan aktardığımız parçaya dönelim ve devam edelim. Monarşiden cumhuriyete geçiş konusunda Ekim Devrimi ile olmayan benzerlik diğer iki devrimin kendi aralarında var mı? Biçimsel yönden evet, var. 1789 Fransız Devrimi ile 1923 Türk Devrimi arasında monarşinin tasfiyesi ve burjuva bir cumhuriyetin kurulması bakımından dışsal bir benzerlik var. Ama hepsi bu kadar. Bunun ötesinde ise iki devrim birbirinden temelden farklıdır. Bunun gerisinde ise iki devrimi birbirinden ayıran iki ayrı çağ vardır. Fransız Devrimi kapitalizmin yükseliş çağının ürünü ve dahası doruğuydu. Türk Devrimi ise emperyalist aşamasına ulaşmış kapitalizmin çürüme çağına denk gelmekteydi. Dahası, hemen öncesinde ve hemen yanı başında, Büyük Sosyalist Ekim Devrimi’nin tüm kapitalist dünyayı sarsan zaferi duruyordu. SİP-TKP teorisyenleri bu olgunun Türk devrimi üzerindeki taktik, dolayısıyla geçici etkisi ve ona sağladığı somut olanaklardan hareketle, iki devrimi “akraba” saymaya pek heveslidirler. Ama aynı Ekim Devrimi olgusu tersinden, dahası ilkesel ve

stratejik yönden, Türk Devrimi’nin salt “tepeden” bir devrim sınırlarında kalmasının, her türden aşağıdan inisiyatif acımasızca boğmasının, kendi solundaki güçlere karşı düşmanca bir tutum için olmasının da temel nedenlerinden biridir. Aynı şekilde başından itibaren emperyalistlerle uzlaşmaya fazlasıyla hevesli olmasının ve olanaklı olduğu her durumda buna yönelmesinin de...

Fransız Devrimi, “büyük”lük sıfatıyla anılmasından da anlaşılacağı gibi, salt siyasal değil aynı zamanda köklü ve kapsamlı bir toplumsal devrimdir. İktidarı soylular sınıfından almakla kalmamış, bu sınıfın üzerinde yükseldiği sosyo-ekonomik temeli de geriye dönülemez bir biçimde yıkmıştır. Tüm feodal ayrıcalıklar kaldırılmış, köylülük her türlü geleneksel bağımlılık ilişkisinden özgürleştirilmiş, soyluların ve kilisenin toprakları köylülerin eline geçmiştir. Fransız Devrimi’nde başta köylülük olmak üzere kent ve kır emekçileri burjuvazinin müttefikidir ve köylülük feodalizmi yerle bir etmenin temel toplumsal gücüdür. Bütün bunlar öylesine temel önemde özelliklerdir ki, bunlarsız hiçbir burjuva devrimi, kategorik olarak büyüklük sıfatına hak kazanamaz.

Oysa 1923 “Türk Devrimi” salt siyasal (ve bir ölçüde kültürel) sınırlar içinde kalmış bir devrimdir. Bu siyasal sınırların asıl belirleyici alanı ise emperyalizmin sömürgeleştirme girişiminin püskürtülmesi, dolayısıyla milli direnişin zaferidir. Monarşinin tasfiyesi tam da bu başarı sayesinde adeta kendiliğinden gerçekleşmiştir. Nitekim birkaç meclis görüşmesinin ardından alınan bir kararı ilan etmek buna yetebilmiştir. (**“Az iş midir yüzlerce yıllık bir saltanatı kaldırmak”** denilebildiğine göre bu konu üzerinde ayrıca durmamız gerekecek). Yeni cumhuriyet eski monarşik rejimin toplumsal ilişkilerini olduğu gibi devralmıştır. Feodal, yarı-feodal ilişkilere dokunulmamıştır. Köylü-toprak devrimi bir yana, daha başından itibaren buna yönelik tüm gerçek ve potansiyel dinamikler dizginlenmiş ya da ezilmiştir. Bu şaşırtıcı da değildir. Zira Fransız Devrimi’nde burjuvazinin müttefiki köylülük iken, Türk Devrimi’nde burjuvazinin müttefiki feodal toprak sahipleri ile taşra eşrafi olmuştur.

1789 Büyük Fransız Devrimi “aşağı-

dan” gerçekleşen gerçek bir halk devrimidir. Bu devrim kentlerde ve kırlarda geniş halk kitlelerinin yalnızca geniş çaplı katılımına değil, fakat aynı zamanda bunu kendi örgütleri ve talepleriyle yapmalarına da sahne olmuştur. Devrim tüm dinamizmini, dolayısıyla tüm büyük tarihsel sonuçlarını, tam da bu özelliğine, geniş halk kitlelerinin aşağıdan gelen etkin katılımına borçludur. Gerçekte meşruti monarşiden yana olan ve bu doğrultuda soylulukla bir an önce uzlaşma arayan burjuvaziyi kendi içinde bir ayrışmaya iten, böylece burjuvazinin devrimci kanadını sonunda monarşiyle kesin bir hesaplaşmaya sürükleyen de temelde bu olmuştur. Burjuvazinin devrimci kanadının devrimin en radikal aşamasında kendi solundaki politik güçlerle geçici ittifaklara girmek zorunda kalması da bu aynı olgunun ürünüdür. Bütün bu özellikler bize 1789 Büyük Fransız Devrimi’nin güçlü halkçı ve demokratik muhtevasının bir açıklamasını da vermektedir. Bütün bu özelliklerinden dolayı Fransız Devrimi’nin ürünü olan cumhuriyet, geniş halk kitlelerinin aktif, militan ve örgütlü katılımına dayanan gerçekten demokratik bir cumhuriyettir.

Oysa Kemalist sıfatıyla da anılan Türk Devrimi’nde bu özelliklerin hemen hiçbiri yoktur. Türk Devrimi esas yönünden demokratik olmadığı gibi halkçı da değildir. O “yukarıdan” gerçekleşen bir “üst tabaka” devrimidir. Halk kitlelerinin etkin ve militan seferberliğine değil, fakat onların bürokratik bir güdüm altında savaşa sürülmesine dayanmaktadır. Elbette bu Türk milli kurtuluş savaşında “aşağıdan” gelen herhangi bir hareketlenmenin olmadığı anlamına gelmemektedir. Tersine hareket başlangıçta önemli ölçüde kendiliğinden patlak veren yerel halk direnişlerine dayanmaktadır. Çetelere dayalı gerilla direnişi mücadelenin esas biçimidir. Neredeyse 1920 sonuna kadar durum budur. Milli direnişe Kemalist önderlik müdahalesi öncelikle tam da bu aşağıdan dinamiklerin denetim altına alınmasına ve buna direnç gösterildiği durumlarda ise ezilmesine yöneliktir. Hareketin ağırlıklı olarak Osmanlı bürokrasisinden arta kalan burjuva asker-sivil unsurlardan oluşan siyasal önderliğinin ilk işi, milli direniş üzerinde yukarıdan bir bürokratik denetim kurmak olmuştur. Tüm bunların mantıksal bir uzantısı olarak, Türk Devrimi’nin burjuva liderliği kendi solundaki hiçbir siyasal akıma da yaşam hakkı tanımamıştır.

Bütün bu tarihsel gerçekler ışığında ele alındığında, “3 Devrimin mirası” türünden çekici ve masum bir başlık altında “monarşiden cumhuriyete geçiş” ortak paydası oluşturmak ancak değme Kemalistlerin heves edebilecekleri bir al-

datmaca sayılmalıdır.

İLKESEL BAKIMDAN YANLIŞ KIYASLAMALAR

Durum dinsel gericiliğe karşı mücadele bahsinde de çok farklı değildir. “3 Devrimin mirası”na ilişkin olarak daha önce aktarmış bulunduğumuz pasajı bu açıdan sadeleştirdiğimizde bize söylenenler şunlardır:

“*Fransız Devrimi ... kilisenin etki alanının daraltılmasıdır.*

“*Ekim Devrimi ... kilisenin etkisinin kırılmasıdır.*

“*Türk Devrimi ... hilafetin, tarikat ve cemaatlerin sıfırlanması işidir.*”

Öncelikle bir proleter devrim olan Ekim Devrimi’nin dine ve dinsel kurumlara karşı tutum alanında burjuva devrimleriyle olumlu yönden karşılaştırılmasının temelden yanlışlığına işaret edelim. Burjuva devrimleri dinin ve dinsel kurumların feodal toplumdaki konum ve işlevlerine en sert darbeleri vurabildikleri bir durumda bile ne dini ne de dinsel kurumları ortadan kaldırmaya yönelirler.

Herşeyden önce bunu doğası gereği yapamazlar. Zira önünü açtıkları yeni toplumsal düzen, sermaye köleliği, dinsel inanç ve ideolojiyi besleyen yeni türden bir verimli topraktır. Kapitalist toplumda dinin toplumsal kökleri artık tam da sermaye köleliğine dayalı ilişkiler içine uzanır. Feodal geçmişten devralınan din ve dinsel kurumlar kendilerini kapitalizmin modern koşullarına ve ihtiyaçlarına uyarlayarak bu yeni temel üzerinde yaşamayı sürdürürler. Bu, nesnel nedendir.

Öte yandan, burjuva devrimlerinin ürünü olarak iktidara gelen burjuvazi, sömürücü bir egemen sınıf olarak, ezilen ve sömürülen yığınları denetim altında tutarak böylece daha kolay yönetebilmeye dinsel inançların, ideolojilerin ve kurumların yeri doldurulamaz önemini daha en başından itibaren farkındadır. Tam da bu çerçevede burjuvazinin tutumu, o çok ünlü “Eğer tanrı olmasaydı, icat edilmesi gerekirdi” (Voltaire) vecizesinde ifadesini bulmaktadır. Aydınlanma-

nın kiliseye karşı en sert mücadeleleriyle ünlü filozofuna göre din, halkın uygun biçimde yönetilebilmesi için vazgeçilemez bir ihtiyaçtır. Bu da öznel nedendir.

Oysa sömürüye ve sınıfsal ayrımlara dayalı tüm ilişkileri, dolayısıyla her biçimiyle toplumsal köleliği tasfiyeyi hedefleyen proleter devrimler, bu çerçevede, dinin ve dinsel kurumların kökünü kurutmak tarihsel perspektifi ve pratik yönüyle hareket ederler. Ekim Devrimi’ni bu konuda burjuva devrimleriyle olumlu yönden kıyaslamamızın ilkesel yanlışlığı da buradan gelir. Nitekim Paris Komünü’nü ele alırken Marx ve Engels, Ekim Devrimi’ni ele alırken Lenin, burjuva devrimiyle proleter devrim arasında bu türden bir kıyaslamayı olumsuz yönden, yani temel önemde farklılıklar üzerinden yapmışlardır.

Marx, Komün’ün eski rejimin “maddi iktidar aletleri” olan sürekli ordu ve polisi kaldırdıktan sonra “manevi baskı aletleri”ne yöneldiğini, bu kapsamda “rahiplerin iktidarını kırma işine giriştiğini”ni vurgular. Komün’ün bu çerçevede aldığı önlemler üzerinde durur. Büyük Devrim’in Fransa’da dine ve kiliseye karşı devrimi izleyen seksen yıl içinde yapılamayanları Komün’ün yalnızca yetmiş gün içinde nasıl yaptığını ortaya koyar (*Fransa’da İç Savaş*). Bu olgu, tarihin gördüğü en büyük burjuva devrimi olan, bu kapsamda feodal toplumun dinsel kurum ve ilişkilerine en büyük darbeyi vuran 1789 Büyük Fransız Devrimi’nin ülkesinde, burjuva laisizminin en ileri örneği sayılan Fransa’da bile, laikliğin tüm sonuçlarına götürülemediğine ve kapitalist toplumun doğası gereği de götürülemeyeceğine tanıklık etmektedir.

Nitekim Lenin de, 1648 İngiliz ve 1789 Fransız devrimleri üzerinden örnekleyerek, bu en büyük burjuva devrimlerinin bile, Ekim Devrimi’nin burjuva devriminden arta kalan görevler alanında, dolayısıyla da dine karşı mücadele planında “sadece on hafta” içinde yaptıklarını, ilkinin 250 ve ikincisinin 125 yılda yapıldığını vurgular. Bunun temel nedeninin

burjuva devrimlerinin “kutsal özel mülkiyet” için duydukları “saygı” olduğunun altını çizer ve ardından ekler: “*Bizim proleter devrimimizde kahrolası ortaçağa ve ‘kutsal özel mülkiyet’e karşı duyulan bir ‘saygı’ söz konusu değildir.*” (*Ekim Devrimi’nin Dördüncü Yılı Üzerine*)

Büyük ya da güdük, burjuva devrimleri ile bir proleter devrim olan Ekim Devrimi arasındaki olumlu kıyaslamaların ilkesel yanlışlığının açık ve güçlü bir dile getirilişidir bu sözler. Dolayısıyla aynı kıyaslama, örneğin “monarşiden cumhuriyete geçiş” alanında da yapılamaz. Daha somut olarak, cumhuriyet sorunu üzerinden bu tür bir kıyaslama, Türk Devrimi bir yana, ikisi de kendi alanlarında “büyük”lükleri ile anılan Fransız Devrimi ile Ekim Devrimi arasında da yapılamaz. Bu devrimlerin idealleri arasındaki benzerlikler salt biçimsel ve dolayısıyla tümüyle aldatıcıdır. Örneğin sosyalist bir devrimin eşitlik ve özgürlük idealleri ile burjuva demokratik bir devrimin eşitlik ve özgürlük idealleri temelden farklıdır.

Büyük Fransız Devrimi, burjuvazinin hegemonyası altında geniş halk kitlelerine dayanarak monarşiyi yıkmış ve demokratik bir burjuva cumhuriyeti kurmuştur. Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ise kendi zamanının en demokratik burjuva cumhuriyetini yıkarak, işçi sınıfı önderliği altında tüm emekçilere dayanan sosyalist bir cumhuriyet kurmuştur. İlkinin, demokratik burjuva cumhuriyetinin ilkesel anlamı ve dolayısıyla tarihsel yönelimi, sömürüye dayalı yeni bir sınıflı toplum olarak kapitalizmin egemenliğidir. İkincinin, sosyalist işçi cumhuriyetinin ilkesel anlamı ve dolayısıyla tarihsel yönelimi, sömürünün ve sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Dolayısıyla bu iki cumhuriyet arasında, dayandıkları sınıfların siyasal yönetim biçimleri olmak dışında, hiçbir ortak yan yoktur. Daha farklı bir ifadeyle, ikincisi ilkinin diyalektik tarihsel inkârı ve aşılmasıdır.

“TARİKAT VE CEMAATLERİN SIFIRLANMASI İŞİ”!

Bütün bu açıklamaların ardından elimizde kıyaslama için 3 değil fakat “2 devrimin mirası” kalıyor:

“*Fransız Devrimi ... kilisenin etki alanının daraltılmasıdır.*

“*Türk Devrimi ... hilafetin, tarikat ve cemaatlerin sıfırlanması işidir.*”

Birer burjuva devrimi olarak bu iki devrim elbette kıyaslanabilir. Ama yazık ki ulaşacağımız sonuç “monarşiden cumhuriyete geçiş” alanındaki kıyaslamadan farklı olmaz. 1789 Büyük Fransız Devrimi kılıç soyluları ile birlikte din soylularını (ruhban sınıfını) da tasfiye etmiş, kilisenin elindeki feodal toprak mülklerinin köylülüğe geçişini sağlamıştı.

Dahası bunu geniş köylü yığınlarının muazzam ayağa kalkışı yoluyla başarmıştı. Genel planda feodal ilişkilerin tasfiyesine yönelik devrim, böylece ortaçağa özgü biçimiyle dine ve dinsel kurumlara köklü bir darbe vurmuştu. Devrim yılları boyunca kesikli dalgalar halinde büyük bir hareketlilik içindeki yığınlar üzerinde bunun etkisi öylesine büyük olmuştu ki, sonunda bizzat tabandan gelen büyük bir "Hristiyanlıktan çıkma" dalgasına yol açmış, burjuvazinin devrimci kanadını oluşturan Jakoben liderler bile bunu dizginlemek için harekete geçmek zorunda kalmışlardı.

Uzatmayalım. "Türk Devrimi"nde bütün bunlardan eser yoktur. Kemalist Devrim, en radikal olduğu ve nispeten önemli adımlar attığı bu alanda bile, yalnızca "yukardan" bir devrimin sınırları içinde kalmıştır. Dinin ve dinsel gericiğin eski rejimdeki ekonomik ve sınıfsal temellerine dokunulmamış, hilafet kurumu basitçe bir meclis kararıyla kaldırılmış, tarikatlar ve cemaatler de aynı biçimde basitçe yasaklanmışlardır. Devlet ve din gerçek manada ayrılamamış, yalnızca yeni kurumlaşmalar yoluyla din, kapitalist yönelimin doğasına ve ihtiyaçlarına uygun biçimde denetim altına alınmaya çalışılmıştır. Bu yapılırken de İslam dininin Sünni yorumu toplumun her türden ayrıcalığa haiz egemen dini sayılmıştır. Tüm Cumhuriyet dönemi boyunca devlet bütçesi buna yönelik kurumlaşmalar ve hizmetler için resmi ve yasal planda kullanılmıştır. (Bugünün Kemalist cumhuriyet hayranları buna ilişkin harcamaların bugünküyle kıyaslanamayacak ölçülerde mütevazı kaldığı gerçeği ile pekala teselli bulabilirler).

İşte yapısal bakımından sorunlu bu türden siyasal-idari icraatlar ile buna eşlik eden eğitsel ve kültürel adımlar, SİP-TKP yazarları tarafından, üstelik Fransız Devrimi ve Ekim Devrimi ile kıyaslamalar içinde, "sıfırlama işi" olarak en övgülü bir biçimde sunulabilmektedir. En yumuşak bir ifadeyle bu inanılmaz bir hokkabazlık örneğidir. Kendisini besleyen toplumsal iktisadi temel ve sınıfsal yapı olduğu gibi yerli yerinde duruyorken, yüzyıllardan kök alan gerici ideolojik-kültürel oluşumların siyasal-idari bir işlemle bir anda "sıfırlanmış" olabileceğini iddia edebilmek başka nasıl tanımlanabilir bilemiyoruz. Üstelik bu ne zaman yapılıyor? Cumhuriyet'in saltanat rejiminden devraldığı ve yasaklamakla baş edemediğini sandığı her türden dinsel tarikat ve cemaatin AKP çatısı altında devlete ve topluma çöreklenmiş bulunduğu 2017 yılında!

Bu konuda sözü daha fazla uzatmak her şeyden önce okura saygısızlıktır.

(Devam edecek...)

www.tkip.org

Bielefeld'de "Özgür Filistin" eylemi

"Free Palestine" (Özgür Filistin) şiarıyla Bielefeld'de Filistin halkıyla dayanışma eylemi gerçekleştirildi. Revolutionäre Jugendbund'un (Avrupa Devrimci Gençlik Birliği-RJ) inisiyatifiyle oluşturulan ittifak tarafından düzenlenen eylem için 26 Mayıs Çarşamba Saat 18'de Kesselbrink meydanında toplandı. Çok sayıda polis meydanı önceden konumlanmış olması dikkatlerden kaçmadı.

RJ dışında Roter Antrieb, DKP'nin gençlik örgütü Sosyalist Alman İşçi Gençliği (SDAJ), Kürt gençliği ve BİR-KAR'ın da yer aldığı ittifakın çağrısıyla yağışlı havaya rağmen 100'e yakın kişi eyleme katıldı. BİR-KAR bayraklar ve "Faşizme karşı omuz omuz!" yazılı pankartla eylemde yer aldı.

Açılış konuşmasıyla başlayan eylemde özellikle İsrail'in gerçekleştirdiği saldırıların ve Ortadoğu'daki yıkımın suç ortağı olan emperyalist devletlerin başında gelen Almanya'da Filistin halkıyla enternasyonal dayanışmayı yükseltmenin önemi vurgulandı. Filistin halkının yalnız olmadığı ve ezilenlerin mücadelesine her yerde destek sunmak gerektiği dile getirildi.

Yapılan konuşmalarda sıkça ırkçı-siyonist İsrail devleti ve sürdürdüğü işgal ve katliamlar teşhir edildi. Ayrıca Filistin davasını istismar eden ve Almanya'da Filistin ile dayanışma eylemlerini kendi inisiyatiflerine almaya çalışan Türkiyeli faşist çeteler de teşhir edildi.

BİR-KAR adına konuşmada bir tarafta askeri yönden donanımlı bir ordu bulunduğu, diğer tarafta ise yıllardır sö-

mürülen, toprakları işgal edilen mazlum Filistin halkının buna karşı direnişi olduğu üzerinde duruldu. Eşitsiz imkanlara sahip bu iki taraf arasında eşitsiz bir savaş olduğu belirtilirken, Filistin ve İsrail işçi sınıfının birleşik sınıf mücadelesinin ancak bu sorunu ortadan kaldıracığının, Ortadoğu'daki yıkımların çözümünün de yine aynı yoldan geçtiğinin altı çizildi. Bu mücadeleyle dünyanın dört bir yanında enternasyonal dayanışmayı yükseltmenin önemine vurgu yapıldı.

Eylem boyunca "Free Palestine!", "Viva viva Palestina!", "İsrail bombalıyor, Almanya finanse ediyor!", "Tek yol devrim!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Gözle görülür bir şekilde yoğun polis kontrolüne rağmen yürüyüş oldukça başarılı geçti. Yürüyüş güzergahı boyunca

bildiriler dağıtıldı, konuşmalar yapıldı. Yürüyüşün ardından kapanış mitinginde RJ ve SDAJ tarafından yapılan konuşmalarda Alman medyasının Filistin direnişini antisemitist diye hedef göstererek hem Filistin halkının uğradığı zulmü görmezden geldiği hem de Filistin sorununun esasını çarpıttığı belirtildi. Bu politikanın Alman sermayesine sunduğu hizmet teşhir edildi. Konuşmalarda ırkçı-siyonist İsrail devleti teşhir edilirken Filistin ve İsrail halkları arasındaki gerçek barışın ancak işçi ve emekçilerin devrimle yaratacakları yeni ve ortak bir toplumla mümkün olacağına vurgu yapıldı.

Bielefeld'deki bu eylem, Filistin halkına yönelik katliamları görmezden gelen, dayanışma eylemine katılmayan kentteki sol örgütlerin utanç verici tutumuna da cevap oldu.

KIZIL BAYRAK / BIELEFELD

Düsseldorf'ta Filistin halkıyla dayanışma

Siyonist İsrail'in işgaline karşı Filistin halkının kurtuluş mücadelesiyle dayanışmak ve ırkçı-siyonist rejimin saldırılarını teşhir etmek için Almanya'nın Düsseldorf kentinde hafta sonunda eylem yapıldı.

Düsseldorf şehir merkezinde 3 bin civarında kişinin katıldığı eylemin tertip komitesinde Revolutionärer Jugendbund (Avrupa DGB-RJ) da yer aldı. Gerek Alman devletinin, gerekse dinci-faşist çetelerin provokasyonu gibi zorluklara rağmen önden hazırlanan programla

eylem başarıyla gerçekleştirildi.

Gericiler ve faşist güçlere Filistin konusunda herhangi bir platform vermemek için, başından beri sosyal medyada mesajlar verilerek hazırlıklar yapıldı. Eylemin açılış mitinginde de sunucular ilk konuşmada Filistin halkının yanında olduklarını açıkladıktan sonra, protestoda gerici güçlere yer olmadığını vurguladı. Kitleyle iyi bir diyalog kurabilen sunucular sık sık alkışlandı ve sloganlarla desteklendi.

Polis ise kitleye yürüme yasağı ve

rerek ve kendi sayılarını güçlendirerek provokasyon yaratmaya çalıştı. Provokasyonlara gelmeyerek yürüyüş organizasyonu polis saldırısına fırsat vermedi. Polisin eylem boyunca eylemi sonlandırma çabası boşa düştü.

Sonunda yüzlerce kişinin katılımıyla yürüyüş gerçekleştirildi ve diğer katılımcıların toplanma yerinde miting yapıldı. Burjuva basının haberlerine karşın iki eylem de herhangi bir gerici propagandaya yapılmadan başarıyla geçti.

KIZIL BAYRAK / DÜSSELDORF

İsrail saldırısının ardından...

E. Bahri

İsrail'in 11 gün boyunca Gazze'yi hunharca bombalaması ve Filistin halkının buna karşı geliştirdiği çok yönlü direnişin yankıları devam ediyor. Çatışma sonrası oluşan "yeni durum" sadece Filistin ve İsrail cephesinde değil, Arap medyasında da farklı bağlamlarda tartışılıyor. Keza Batı medyasında olaya dair makaleler yayınlanıyor. İsrail'in hamisi ve suç ortağı olan ABD emperyalizmi de sorunla daha yakından ilgilenmeye başlamış olacak ki, Joe Biden Dışişleri Bakanı'nı İsrail'e gönderdi.

Bu son çatışmaya kadar yapılan birçok "derin" analizde, Filistin davasının marjinal duruma düştüğü iddia ediliyordu. Eski ABD Başkanı Trump'ın "yüzyılın anlaşması" adıyla dayatmak istediği tasfiye planı, gerici bazı Arap rejimlerinin İsrail'le işbirliğini alenileştirmesiyle ivme kazanmış görünüyordu. Körfez şeyhlerinin borazanı olan medya "Düşman İsrail değil, İran" düşüncesini işleyip duruyordu. İrkçi Benyamin Netanyahu rejimi de bu vehme kapılmış olmalı ki, Kudüs'te etnik arındırma saldırısına hız verdi. Bununla da yetinmedi, Ramazan ayında El Aksa camisinde namaz kılmaya gelenleri kolluk kuvvetleriyle terörize etti. Filistin halkının sabrını test eden ırkçı saldırganlık, ummadığı bir direnişle karşılaştı. Bu direniş Netanyahu rejimine esaslı bir şamar indirdiği gibi, "derin" analizler yapan ırkçı-Siyonizm hayranlarını da hüsrana uğrattı. Bu olaydan sonra Körfez şeyhlerinin beslediği "gazeteci/analizci" takımının "İsrail dostumuz, esas düşman İran" tezini savunmaları kolay olmayacak.

DİRENİŞ SİYONİSTLERLE SUÇ ORTAKLARINI ŞAŞIRTTI

İrkçi Netanyahu rejiminin sergilediği küstahlık, etnik temizlik saldırısının ciddi bir direnişle karşılaşmayacağı varsayımına dayanıyordu. Hem bu yanılsamadan güç alarak hem yerlerde sürünen imajını düzeltme telaşı Siyonist şefi daha da küstahlaştırmış görünüyor. Oysa Şeyh Cerrah halkı ve El Aksa'daki tacizlere karşı başlayan direniş hızla yayılmış, kısa sürede daha militan, daha kitlesel bir nitelik kazanmıştır.

İsrail'in Şeyh Cerrah'ta ve El Aksa camisinde estirdiği terörü durdurması için direniş hareketi tarafından uyarılması

bir ilkti. Netanyahu hükümetinin uyarıya yanıt vermemesi üzerine belirtilen saatte İsrail'e füze fırlatan direniş hareketi, işgalci ordunun yıkıcı saldırganlığına karşı direnebilecek bir hazırlık yaptığını kanıtladı.

Ne CIA ne MOSSAD böyle bir cüret bekliyordu. 15 yıldır kuşatma altında tutulan Gazze'yi 7/24 izleyen ABD-İsrail ikilisi, buna rağmen ortak direniş merkezini bulamadı ve özellikle hedef aldığı direniş liderlerine ulaşmayı başaramadı. Füze fırlatma saatleri önden bildirilmesine rağmen, İsrail savaş aygıtı bunu önlemekte aciz kaldı. İsraililer ne güçlü ordunun ne de demir kubbenin güvenlik sağladığını yaşayarak gördüler.

Hal böyleyken ateşkesin ardından yapılan açıklamalarda Filistin direniş hareketinin silahlarının sadece Gazze'nin değil tüm Filistin halkının güvenliğini sağlamak için gerektiğinde kullanılacağını ilan edilmesi, Filistin direnişinde yeni bir evrenin başladığının ilanı da oldu. Bu cüreti ne Tel Aviv'in Siyonistleri ne de Washington'un emperyalistleri bekliyordu. Bunlara işgalci İsrail ordusunun heybetinin sarsılmasını ve dünya nezdinde ahlaki yönden çöküşünü de eklemek gerekiyor.

SİYONİST REJİMDE İŞLER KARIŞIK

Rejimin başı Netanyahu, Gazze'yi

11 gün boyunca bombaladıktan sonra ateşkes sağlanmasını "zafer" ilan etti. Ancak yapılan kamuoyu yoklamaları, İsraililerin bu yalana pek inanmadıklarını gösterdi. Örneğin İbranice yayın yapan "Kanal 12" tarafından gerçekleştirilen kamuoyu yoklamasının sonuçları, İsrail halkının yaklaşık %70'inin İsrail'in Filistin direnişine karşı savaşta zafer kazandığına inanmadığını gösterdi.

Onlarca yıldan beri "kan dökerek prestij kazanma" politikası izleyen Netanyahu, Siyonist rejimin siyasi kriz içinde olmasından da faydalanarak dört kez başbakan oldu. Burnuna kadar yolsuzluk ve rüşvet bataklığına sağlanmasına rağmen, başbakanlık koltuğuna oturarak paçasını kurtardı. Ancak bu defa bunu başarması kolay görünmüyor. Zira hem Siyonist medya hem de rejimin eski şefleri, Gazze'ye saldıran Netanyahu'nun İsrail'i büyük sorunlarla yüz yüze getirdiğini söylüyor.

Örneğin rejimin eski Güvenlik Bakanı Avigdor Lieberman, Gazze ile yaşanan son çatışmanın İsrail'in caydırıcı gücünde keskin bir düşüşe yol açtığını belirtiyor ve "Peki Hizbullah'la çatışmaya girsek ne olacak?" sorusuyla, Siyonistlerin yaşadığı tedirginliği dile getiriyor.

Haaretz gazetesinin Genel Yayın Yönetmeni Aluf Benn, Netanyahu'nun başlattığı çatışmayı, "İsrail'in gelmiş geçmiş

en başarısız ve anlamsız Gazze operasyonu" olarak nitelendiriyor ve ordunun Hamas'ın güçlerini nasıl felç edip dengesini bozacağına dair hiçbir fikri olmadığını savunuyor.

Yine Haaretz gazetesi, Hamas'ın Gazze Şeridi'ndeki son saldırılar sırasında çok önemli ve dikkate değer bir başarı kaydettiğini ve başarının İsrail'e atılan çok çeşitli roket ve havan mermilerinde temsil edildiğini yazdı.

İsrail'de yayın yapan Kanal 11 ise, İsrail ordusunun Gazze Şeridi'ne düzenlediği operasyonunun duvarları korumak yerine duvarları kırdığını belirtti.

"Başarıda denge Hamas lehine dönüyor" başlıklı bir makale yazan eski Siyonist Genelkurmay Başkan Yardımcısı Yair Golan, İsrail'in stratejik başarısızlığının füze tehdidini engellemekte aciz kalması olduğunu söylüyor ve gelecekte tehlikenin daha da artacağına dikkat çekiyor.

Bu ve benzer yorumların yaygınlığı, Filistin halkının ummadıkları bir direnişle saldırılara karşılık vermesinin Siyonistleri nasıl da tedirgin ettiği hakkında fikir veriyor.

"TOPRAK GASPI POLİTİKASI" UYGULANAMIYOR

Siyonist proje baştan beri toprak gaspına dayandırıldı. Zira ele geçirilmek istenen Filistin topraklarında binlerce

yıldan beri yaşayan bir halk var. Bundan ötürü Siyonistler bir asırdan beri Filistin topraklarını gasp edip Yahudi yerleşimcilerle tahsis ediyorlar. Bu politika, her şeye rağmen İsrail kurulana kadar pek etkili olamadı. Örneğin 1948'de BM kararıyla Filistin parçalanıp İsrail kurulduğunda, Yahudilerin sahip oldukları topraklar ancak %7 civarındaydı. Halihazırda ise bu oran %80'i aşmış durumda. Buna rağmen İsrail halen toprak gasp edip Yahudi yerleşimcilere tahsis etmeye çalışıyor. Son büyük direnişi işte bu küstahlık tektiledi.

Şeyh Cerrah Mahallesi sakinlerinin etnik temizlik saldırısına karşı başlattığı direnişin Filistinlilerin yaşadığı tüm alanlara yayılması, toprak gaspını esas alan politikanın artık sürdürülemez olduğunu gösterdi. Evlerini Yahudi yerleşimcilere, inşaat şirketlerine ve polis terörüne karşı savunan Filistinliler toprak gaspına dur demek istiyorlar.

Elbette İsrail toprak gasp etmekten vazgeçmiş değil. Nitekim hem Şeyh Cerrah'taki hem de Kudüs'ün diğer mahallelerindeki Filistinlileri evlerinden atma saldırısı devam ediyor. Bu ise direnişin ve çatışmanın devam etme ihtimalini güçlendiriyor. Zira Filistinliler artık daha etkili bir şekilde evlerini ve topraklarını savunacak bir moral güç kazanmış görünüyorlar.

"KUDÜS ARTIK KIRMIZI ÇİZGİ"

Sadece "direniş eksenini" değil, Siyonistler de "yeni bir durum" olduğunu kabul ediyorlar. İsrail halen yıkıcı, küstah, emperyalistlerden destek alan işgalci bir güçtür. Bununla birlikte moral açıdan da, siyasi açıdan da, meşruiyet açısından da zayıflamış durumda.

Siyonistlerin propaganda aygıtları İs-

rail'in "güvenli, müreffeh, demokratik" olduğu masalını yıllarca pazarladılar. Amaçları dünyanın farklı ülkelerindeki Yahudileri, Filistinlilerden gasp ettikleri topraklara çekmektir. Son dönemde tersine göçün artması, Siyonist rivayetin çöküş sürecinde olduğuna işaret ediyor.

Son çatışmanın ardından, tersine göçün artması bekleniyor. Çünkü İsrail'in pek de güvenli olmadığı görüldü. Bu arada İsrail ordusunun işgal ettiği Güney Lübnan'dan kovulmasından hareketle ilan edilen "Zafer ve özgürlük bayramı" vesilesiyle konuşma yapan Hizbullah lideri Hasan Nasrallah, Siyonistlerle çatışmanın kurallarını yeniden çizdi. Nasrallah, Kudüs ve El Aksa'nın kırmızı çizgi olduğunu ilan etti.

Siyonist rejime hitaben "Ya Kudüs ve El Aksa'yı vereceksiniz ya da bölgesel bir savaşı göze alacaksınız" şeklinde konuşan Nasrallah, bölgesel bir savaşın ise İsrail'in yıkılmasıyla sonuçlanacağını öngördüğünü söyledi. Buna göre Gazze'deki direniş güçleri Kudüs için devreye girdiği gibi, Lübnan'daki direniş güçleri de gerekirse Gazze için devreye girecek. Nasrallah, bunun ardından da duruma göre "direniş eksenini" cephesine dahil tüm güçlerin devreye girebileceğini iddia ediyor. Bu ise bölgesel bir savaş demektir. Görüldüğü kadarıyla "direniş eksenini", İsrail'le son çatışmayı Kudüs'ü kurtarma savaşında bir kilometre taşı olarak değerlendiriyor.

İsrail'in toprak gaspı ve etnik temizliğe dayalı politikadan vazgeçmesi kolay değil. Buna karşın Filistin halkı, Filistin direniş hareketi ve müttefikleri, bu politikayı direnişle engelleyeceklerini söyleyerek, kararlılıklarını ilan ediyorlar. Bu ise, bölgede yeni çatışmaların yaşanması ihtimalini güçlendiriyor.

Mali'de yeniden darbe...

Askerler geçici hükümet üyelerini tutukladı

Batı Afrika ülkesi Mali'de askerler Devlet Başkanı, Başbakan ve Savunma Bakanı'ni tutukladı.

Mali'de 18 Ağustos 2020'de başkent Bamako'ya 15 kilometre mesafedeki Kati garnizonunda silah sesleri duyulmuş, daha sonra ülkenin Devlet Başkanı İbrahim Boubacar Keita'nın askerler tarafından tutuklandığı bildirilmişti. İstifaya zorlanan Devlet Başkanı Keita, devlet televizyonundan kısa bir konuşma yaparak, istifasını açıklamıştı. Alıkonulan ve istifa ettirilen devrik Devlet Başkanı, birkaç hafta alıkonulduktan sonra serbest bırakılmıştı.

Darbenin ardından kurulan geçiş hükümeti, Şubat 2022'de genel seçimlerin yapılacağını ve askeri vesayet son bulması için yeni bir "geniş tabanlı bir mutabakat kabinesinin kurulacağını" duyurmuştu.

Geçiş hükümeti Başbakanı Ouane'nin kabinesi 14 Mayıs'ta istifa etti. Darbeden birkaç saat önce, yeni bir kabine atandı. Kurulan yeni kabinede, askeri cuntanın iki üyesi olan eski Savunma Bakanı Sadio Camara ve eski Güvenlik Bakanı Albay Modibo Kone kabine dışı kaldı.

Yeni kurulan geçiş hükümetine de darbe yapan ordunun, Devlet Başkanı Bah N'Daw, Başbakan Moctar Ouane ve Savunma Bakanı Souleymane Doucoure'nun da aralarında olduğu siyasetçileri tutuklayarak, başkent Bamako'nun dışındaki Kati'de bulunan bir askeri üsse götürdüğü bildirildi.

Mali'de yaşananlar uluslararası alanda sert eleştirilere neden olsa da hükümet üyelerinin tutukluluk hali devam ediyor. Darbe nedeniyle, Şubat 2022'de yapılması öngörülen genel seçimlerin yapılıp yapılmayacağı da belir-

sizliğe sürüklenmiş bulunuyor.

ULUSLARARASI TEPKİLER

Yeni darbeye dünyanın dört bir yanından tepkiler yağdı. Birleşmiş Milletler, Afrika Birliği, Batı Afrika Ekonomik Topluluğu, AB, ABD ve İngiltere, politikacıların tutuklanmasını kınayan açıklamalar yaptılar ve siyasetçilerin "anında ve koşulsuz serbest bırakılarak grevlerine dönmelerini" istediler.

BM Genel Sekreteri António Guterres, Mali hükümet liderlerinin "derhal serbest bırakılması" çağrısında bulundu.

MALİ'NİN İSTİKRARSIZLIĞINDA FRANSA'NIN ROLÜ

Mali 1960'a kadar Fransa'nın sömürgesi idi. 1960'da bağımsızlığına kavuşan Mali'de bağımsızlık mücadelesinin ürünü olan ve kendisini Marksist-Leninist olarak tanımlayan bir yönetim söz konusu idi.

Fransa, eski sömürgesinde sözde de olsa ML bir yönetimin iktidara gelmesini hiç hazmedemedi. Mali'yi ve Mali üzerinden Batı Afrika'daki eski sömürgelerini istikrarsızlaştırmak için sürekli çaba harcadı. Cezayir üzerinden Mali'deki cihatçı terörist grupları silahlandırarak, bunlar üzerinden ülkenin kaynaklarını talan etmeyi başardı.

Fransa bu işte yalnız değildi elbette. Mali ve komşusu olan ülkelerde nüfuz alanlarını genişletmek isteyen öteki emperyalist odaklar da ülkedeki istikrarsızlıkta birinci dereceden sorumludurlar.

Dolayısıyla Mali'de son yaşananlarla ilgili olarak "uluslararası güçler" tarafından yapılan çağrılar sahtekarcadır ve samimiyetten uzaktır.

İklim değişikliği ve “yeşil kapitalizm”

A. Vedat Ceylan

Aşırı hava değişiklikleri, sıcak-soğuk hava dalgalanması, küresel bir hal almayı doğru giden kuraklık, kuraklığa paralel çölleşme, atmosferdeki havayı solunmaz kılan kirlenme, buzulların erimesi, deniz seviyesinin yükselmesi gibi “doğa olayları” manşetlerden düşmez hale geldi. Pandemi nedeniyle şimdilik biraz durağan olsa da öncesinde, özellikle dünya genç nüfusunun “Geleceğimizi çalmanıza izin vermeyeceğiz” sloganı ile milyonlar halinde harekete geçmiş olması, bu konuda her kesimden insanı ve kuruluşu söz söylemek durumunda bırakıyor. Gezegenimizi yaşanmaz hale getiren kapitalist şirketler, mali sermaye, emperyalist devletler dahil sağcısı, solcusu, yeşilcisi vs. hemen herkes bu konuda bir çift laf söyleme zorunluluğu hissediyor.

İklim elbette ki doğal olarak da değişiyor. Gezegenimiz, oluşumundan bu yana defalarca iklim değişikliğine sahne oldu. Ancak, bilim insanları son 200 yıl içinde, yani kapitalizmle birlikte iklimin beklenmeyen bir hızla değişime uğradığını bilimsel kanıtları ile ortaya koymaktadırlar. İklim değişikliği dahil, kapitalizmin her alanda yarattığı kirlilik, toplumsal çıkarları temel alan bilimsel ve planlı bir ekonomiye duyulan ihtiyacı her geçen gün daha zorunlu hale getirmektedir.

Kendiliğinden başlayan ve bütün bir yerküreye yayılarak milyonları ayağa kaldıran iklim hareketinin başlangıçta yer yer ve giderek daha fazla kapitalizmi hedef alması, kapitalizmi “yeşil yüz”e bürünmeye zorluyor. “Yeşil kapitalizm” söylemleri özellikle kapitalizmin yeşil partileri tarafından öne çıkarılarak, kapitalizm aşılmadan da kapitalizmle birlikte iklim sorununa çözüm bulunabileceği hayalleri empoze edilmeye çalışılıyor.

Bu hayalleri yayan İsviçre kökenli bir “yeşil” kapitalist tekel üzerinden meseleye daha yakından bakmak yararlı olacaktır. 1912’de İsviçre’de kurulan Holcim adındaki şirket, 14 Haziran 2015’de aynı dalda üretim yapan Fransız şirketi Lafarge’yi satın alarak LafargeHolcim adını aldı ve dünya çapında çimento-beton sektöründe liderliği ele geçirdi. Mayıs 2021’de tekrar isim değişikliğine giden şirket, yeniden Holcim adına döndü.

Dünya çapında 1.570 çimento fabrikası bulunan Holcim şirketi 150 bini aşkın işçi çalıştırıyor. Yalnızca İsviçre’de 16

“Yeşil kapitalizm” söylemleri özellikle kapitalizmin yeşil partileri tarafından öne çıkarılarak, kapitalizm aşılmadan da kapitalizmle birlikte iklim sorununa çözüm bulunabileceği hayalleri empoze edilmeye çalışılıyor. Bu hayalleri yayan İsviçre kökenli bir “yeşil” kapitalist tekel üzerinden meseleye daha yakından bakmak yararlı olacaktır.

taşocağı, 36 çimento ve bir beton fabrikası bulunuyor. Beton ve çimento alanında küresel faaliyet gösteren bu şirket, bu dalda faaliyet gösteren şirketlerle birlikte küresel sera gazı salımında yüzde sekizlik bir paya sahip. Çimento üretiminde tartışmasız dünya pazarı lideri olan İsviçre kökenli Holcim şirketi bir süredir yeşil gömlek giymiş bulunuyor ve 2050 yılına kadar sera gazı CO₂ salınımını nötralize ederek sıfıra düşüreceğini vadediyor. Vaat kulağa hoş geldiği gibi “kapitalizmin de çevre dostu olabileceği” türünden hayaller yayıyor. Ancak Holcim şirketinin vaatlerine yakından bakıldığında bunların gerçeğe bağdaşmadığı kolaylıkla görülebiliyor.

Dünya çimento üretiminin lideri olan Holcim şirketi, “iklim dostu” bir profil çizmek söz konusu olunca da “liderliği” elde tutmayı ihmal etmiyor. Manipülatif slogan ve logolarla, “devede kulak” bile olamayacak bir masrafla ve hiçbir şey kaybetmeden bu işi yapmaya devam ediyor. Holcim’in özenle öne çıkarmaya çalıştığı, “İnsanlık ve gezegenimiz için net

sıfır emisyon” veya “İklim için eylem, hemen şimdi” türünden klişe sözler yanıltıcı olduğu kadar umut verici de geliyor kulağa. Şirket kendi açıklamalarına göre geçtiğimiz yıl fabrikalarının bacalarından 105 milyon ton CO₂ atmosfere saldı.

Bu oran tüm İsviçre’nin atmosfere saldığı sera gazının iki katından fazlasına tekabül ediyor. Dolayısıyla bu “çevre dostu” şirket, iklim değişikliğinden önemli ölçüde sorumlu olan diğer küresel şirketlerle birlikte atmosfere en çok karbon salma liginde yer alıyor.

AZ MASRAF, ÇOK KAZANÇ

Şirketin CEO’su “Şimdi her şey daha iyi olacak” sloganıyla kendi alanlarında “en iklim dostu” hedeflere sahip olduklarını iddia ederek, “Sektörümüzde en iddialı 2030 iklim hedeflerine sahibiz. Her yıl doğru yolda olup olmadığımızı yayınlayacağız” diyor.

Geliri korona nedeniyle geçen yıl yüzde 13,4 azalan şirket buna rağmen 23 milyar dolar ciro ile 1,9 milyar İsviçre

Frank’ı (2 milyar dolar) net kâr elde etti. Küresel bir şirket için bu biraz “mütevazı” bir rakam olsa da az masrafla çok kazanç elde etmeye kamuflaj yapılan “iddialı iklim hedefleri” de göz önüne alındığında, 2 milyarın çok da mütevazı olmadığı görülüyor.

Şirket kendi açıklamalarında şu anda bir ton çimento başına 555 kilo CO₂ emisyonu üretiyor. “2030 yılına kadar bir ton çimento başına CO₂ emisyonu 475 kiloya düşürülecek” deniliyor. Ek olarak, tüm sektör gibi, 2050 yılına kadar “net sıfır” emisyon hedefleniyor. Ancak bu hedefe nasıl ulaşılabileceği, tüm sektörde olduğu gibi Holcim şirketinde de belirsizliğini koruyor.

Zürih Üniversitesi öğretim üyesi Josef Waltisberg, “Çimento için hammadde dünyanın birçok yerinde büyük miktarlarda bulunabilen kireç taşıdır” diyor ve beton üretiminin yol açtığı devasa iklim kirliliğini şöyle anlatıyor: “Doğru taş ve karışımı üretim için çok önemlidir. Ana madde kireç ve marndır. Kireçtaşı 1.450 derece sıcaklıkta yakılırsa klinker olu-

şur. Bu malzeme de en yaygın kullanılan malzeme olan çimentoyu üretmek için kullanılır. Betondaki bu bağlayıcı madde olmadan bugün köprü, baraj, tünel veya yüksek binaların inşası neredeyse düşünlülemez olur. ... Can sıkıcı olan üretim sırasında çok miktarda CO₂ gazının salınması. Bir kilo klinker üretimi yarım kilo CO₂ üretiyor. Dolayısıyla çimento üretimi her zaman yüksek CO₂ emisyonlarına yol açar.”

Daha düşük oranda klinker ve daha az CO₂ içeren yakıtlarla ton başına emisyonları azaltılsanız bile, temel sorun devam eder. Dünya genelinde olduğu gibi, özellikle Asya ve Afrika'daki inşaat patlamasından kaynaklı her yıl artarak devam eden çimento üretimi ile “net sıfır” emisyonu ulaşma “sırrı” ortada duruyor.

WWF İsviçre temsilcisi ve iklim koruma uzmanı Patrick Hofstetter, “Çimentonun çok üretiliyor ve bol olması, ahşap veya bambu gibi sürdürülebilir yapı malzemelerine yönelimin önüne geçiyor olsa da sürdürülebilir yapı malzemelerinin kullanımı özendirilmelidir” diyor. Ancak sürdürülebilir yapı malzemelerinin çimentoya göre oldukça pahalı olması, sermayenin bunu tercih etmesinin önüne geçiyor. Fosil yakıtlar (kömür, petrol, doğalgaz gibi) iklim krizinin başlıca nedenleri arasında sayılsa da beton-çimento gibi yapı malzemelerinin de çok maddesi olmadığı görülüyor.

Kır yaşamın yok edilmesi, doğanın betonlaştırılması, hava ve suyun metalleştirilmesine eşlik eden “net sıfır” demagojileriyle, çevre ve iklim hareketleri manipüle edilerek, tepkilerin sisteme yönelmesinin önüne geçilmek isteniyor.

“Artık karşı karşıya olduğumuz durum ‘ekolojik sorun’ değil, ‘ekolojik felaket’tir” diyor çevre bilimcileri. Bunun kabullenebilir, sürdürülebilir bir durum olmadığı, her geçen gün geniş kitlelerin bilincinde yer ediyor. Buna karşı yer kürede insanların ayağa kalkması tekelleri de hareket geçiriyor. Kimi yeşile bürünüyor, kimi de iklim aktivistlerine karşı öldürme dahil, en sert yüzünü gösteriyor. Ve her ikisi de aynı amaca hizmet ediyor. Yeşil ve sert yüzler iklim hareketinin sisteme yönelmesinin önüne geçmek istiyor.

İklim ve çevre için mücadele, bu felaketi yaratan ve gezegenimizi yaşanmaz hale getiren kapitalist barbarlığa karşı mücadele ile birleşmediği ve onu aşma mücadelesine dönüşmediği sürece, gezegenimiz her geçen gün daha da yaşanmaz hale gelecektir.

Rosa Luxemburg’un dediği gibi “Ya kapitalist barbarlık içinde çöküş ya sosyalizm!” İnsanlık ve doğa için üçüncü bir yol bulunmamaktadır.

İran’la nükleer anlaşma müzakereleri

Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu’nun (IAEA) gözetiminde Avrupa, Çin, Rusya ve İran’dan diplomatlar, 2015’te varılan nükleer anlaşmanın “yeniden hayat bulması” için nisan ayından bu yana Viyana’da müzakere yürütüyorlar.

Geçtiğimiz günlerde Avrupa basını, “İran ile nükleer anlaşma çıkmazda ve görüşmelere ara verildi” gibi başlıklar eşliğinde, konuyla ilgili görüşmelerin durumu paylaşıldı. Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu’nun (IAEA) gözetiminde Avrupa, Çin, Rusya ve İran’dan diplomatlar, 2015’te varılan nükleer anlaşmanın “yeniden hayat bulması” için nisan ayından bu yana Viyana’da müzakere yürütüyorlar.

İran Cumhurbaşkanı Hassan Ruhani, “ABD ile yakında zamanda bir anlaşma bekliyoruz” diyerek, “iyimserliğini” koruduğunu beyan etse de uluslararası tekeli basın, “İran şimdi nükleer silahları mı üretecek” manşetleri ile korku yayıyor.

Hassan Ruhani’ye göre, ABD ile nükleer anlaşmazlıkta bir çözüm yakın. Ruhani 20 Mayıs Perşembe günü, “Üzerinde mutabakata varılması gereken birkaç ayrıntı hariç, anlaşma aslında fiilen imzalanmış gibi” dedi. Esas sorun ayrıntılarda düğümleniyor görüldüğü kadarıyla. Ruhani’nin açıklamalarına bakılırsa, petrol ihracatı, merkez banka-

sı, döviz hareketliliği, gemi taşımacılığı ve sigorta alanındaki ana yaptırımların kaldırılması konuları düzenlenmiş bulunuyor.

İran Dışişleri Bakanlığı’na göre ise, İranlı politikacılara ve ülkenin Devrim Muhafızları’na yönelik siyasi yaptırımlar konusunda farklılıklar var.

İran “tüm yaptırımlar kalkmadıkça” ABD ile doğrudan görüşmeyi reddediyor. ABD dahil sözü geçen ülkelerin uzmanları tarafından, “ABD’nin hangi yaptırımları kaldırması karşılığında İran’ın nükleer programın hangi kısımlarını kapatması gerektiği, böylece iki ülkenin kademeli olarak nükleer anlaşmaya uyum sağlamaları üzerinde çalışılıyor” denilse de İran tüm yaptırımların kaldırılması konusunda şimdiye kadarki ısrarını sürdürüyor.

Ruhani’nin görev süresince, “büyük güçler”le nükleer anlaşmaya gidildiği gibi, kademeli çökmeler de yaşandı. İran nisanda görüşmeler sürerken, ABD’nin dayatmalarına karşı uranyum zenginleştirme seviyesini ilk kez yüzde 60’a çıkararak müzakerelerde elini güçlendirme yoluna gitti. Tahran bunu 16 Nisan Cuma günü duyurmuştu. İran’ın Natanz nükleer tesislerine 11 Nisan’da yapılan sabotaj sonrası bu duyurunun yapılması hem sabotaja hem de ABD’nin müzakerelerdeki tutumuna yanıt olarak algılan-

mıştı.

İran tarafından ana hatları ile üzerinde anlaşıldığı duyurulan nükleer anlaşmada çözülmesi gereken birkaç küçük pürüzün olduğu belirtilirken, Ruhani de bir nükleer tesise küçük bir ziyarette bulundu. Avrupa’nın tekeli basını bunu müzakereleri çıkmazda sokacak provokatif bir adım olarak değerlendirse de “Ne yazık ki diplomasi bu aşamaya gelmiş” diye ekleyerek, emperyalist burjuvazinin diplomasisini de tarif etmiş oluyor.

Anlaşılan, aylardır ağır aksak süren nükleer anlaşma görüşmeleri temel maddelerde belli bir “olgunluğa” erişmiş bulunuyor. Geriye kalan birkaç “küçük pürüz” küçük ziyaretlerle giderilme-ye çalışılıyor.

IAEA müzakerelerin geldiği aşamadan memnun olduğu ve “yaza kadar işlerin yoluna gireceğini” umduğu söyleniyor. Fakat IAEA’nın “İran’ın beyan edilmemiş nükleer malzeme stoklarına sahip olduğuna dair göstergeler var” açıklaması, görüşmelerde ana hatlarıyla çoktan anlaşmaya varıldığı izlenimi vermiyor.

Görüşmelerin sonucunu, “Kim ne bekliyor, kim neyin karşılığında kime ne verecek?” sorularının nasıl yanıt bulacağı belirleyecek.

Dünyadan grev ve eylemler

İNGİLTERE'DE "ÖZGÜR FİLİSTİN" YÜRÜYÜŞÜ

Birleşik Krallık'ta "ülke tarihindeki en büyük" Filistin dayanışma gösterisi düzenlendi. 22 Mayıs Cumartesi günü kitleler Londra sokaklarında "Özgür Filistin" ve "savaşı durdur" talebiyle yürüdü. Filistin Dayanışma Kampanyası (PSC) gösteriye 180 bin kişi katıldığını açıkladı. Gösteriye sendikalar da çağrı yapmıştı. Gösteriler ayrıca Manchester, Bristol, Peterborough ve Nottingham gibi diğer şehirlerde de gerçekleşti.

GÜNEY AFRIKA'DA LİMAN İŞÇİLERİNDEN FİLİSTİN'LE DAYANIŞMA

İtalya'da Livorno limanı işçilerinin İsrail gemisini yüklemeyi reddetmesinin ardından Güney Afrika'da Durban Limanı'nda çalışan işçiler de, İsrail'in Doğu Kudüs ve Gazze'de Filistinliler'e yönelik saldırılarını protesto etmek için İsrail gemilerinin yüklerini boşaltmayı reddetti.

Güney Afrika Taşımacılık İşçileri Sendikası (SATAWU) boykot kararının, Genel Filistin Sendikaları Federasyonu'nun (PGFTU), İsrail gemilerinin ve mallarının limanlardan ve havalimanlarından boşaltılmasının boykot edilmesi çağrısının üzerine alındığını açıkladı.

Güney Afrikalı liman işçileri, 2009 yılında da, İsrail'in Gazze'ye yönelik saldırılarını protesto etmek için İsrail gemilerini boşaltmayı reddetmişti.

AVUSTRALYA'DA İKLİM İÇİN OKUL GREVİ

Avustralya'da korona salgınının başlangıcından bu yana ilk kez binlerce genç iklim için sokaklara döküldü. Hükümetin iklim değişikliğine önlem alması için 50 şehir ve kasabada yürüyüş düzenleyen öğrenciler #FundOurFutureNotGas yazılı afişler taşıdı. En büyük mitingler Sidney, Melbourne, Brisbane ve Perth gibi büyük şehirlerde gerçekleşti. Melbourne ve Adelaide'deki eylemlere sendika üyelerinin de katıldığı belirtildi.

Gösterilerde hükümetin gaz projelerine desteğini geri çekmesi, bunun yerine yenilenebilir enerji girişimlerini ve çevreyi korumayı amaçlayan çözümleri finanse etmesi talep edildi.

Okul grevleri, büyük ölçüde Başbakan

Scott Morrison'ın 58 milyon Avustralya doları bütçeyle gaz endüstrisini genişletmeye devam edeceğine dair hükümetin yaptığı açıklamaya bir tepkiydi. Buna ek olarak grevler, Morrison yönetiminin Yeni Güney Galler Hunter Vadisi'nde gazla çalışan yeni bir elektrik santrali inşa etmek için 600 milyon Avustralya doları (380 milyon avro) bütçe ayırdığını doğrulamasının ardından yapıldı.

UMMAN'DA İŞSİZLİĞE KARŞI PROTESTO

Güneybatı Asya'da, Arap Yarımadası'nın güneydoğu kıyısında bulunan Uman'ın kuzeyindeki Sohar kentinde artan işsizliğe karşı çoğunlukla gençlerden oluşan kitlelerin protestoları gerçekleşti. İki gün üst üste yapılan protestolara polis saldırırken, gençler de polise taşlarla karşılık verdi. Çelik ve alüminyum fabrikalarının bulunduğu liman kenti Sohar'daki protestolar, mevcut işten çıkarmaların yanı sıra geçtiğimiz yıl getirilen katma değer vergisine de tepki niteliği taşıyor.

ALMANYA'DA KONUT TEKELLERİNE KARŞI BİNLER SOKAKTAYDI

Almanya'da başkent Berlin'de konut tekellerinin ellerindeki konutların kamulaştırılması talebiyle on bini aşkın kişi eylem yaptı. Fahiş kiralardan derhal durdurulması talebinin yükseltildiği yürüyüş Pazar günü gerçekleşti. Yürüyüş çağrısını, çok sayıda kurum tarafından desteklenen "Deutsche Wohnen und Co enteignen" inisiyatifi yaptı.

Hükümet daha önce yüksek kira artışı durdurmuş, ama Anayasa Mahkemesi

geçtiğimiz aylarda bunu iptal edilmişti. Eylem Anayasa Mahkemesi'nin bu kararına da yönelikti.

Ayrıca Berlin'de büyük ev şirketlerine ait konutların kamulaştırılmasının yolunu açacak bir yasa değişikliği için referandum talebiyle 26 Şubat'ta başlayan imza kampanyası sürüyor. Kampanya ile 4 ay içinde en az 170 bin imzanın toplanması hedefleniyor. 19 Haziran'da ise yüksek kiralara karşı tüm Almanya çapında eylemler düzenlenecek.

FİNLANDIYA'DA MAKİNİSTLER GREVE GİTTİ

Cuma günü Finlandiya ulusal demiryolu VR Grubu'nun makinistleri Helsinki, Riihimäki ve Oulu bölgesinde daha iyi çalışma koşulları için 24 saat grev yaptı. Grev nedeniyle yerel ve bölgesel toplu taşıma büyük ölçüde durdu ve grev, uzun mesafeli ulaşım üzerinde de büyük bir etki yarattı.

Emekçiler, vardiyaların daha sık uzatılmasına ve tren sürücülerinin aşırı zorlanmasına karşı çıkıyor. Bu, makinistlerin sıkça hastalanmasına neden oluyor.

Basın açıklaması yapan tren çalışanları, şirketi çalışanların güvenliğini riske atmakla suçluyor. Kapitalistlerin uzun çalışma saatleri dayatarak tek taraflı değişiklikler yapmaları ve daha önce varılan iş güvenliği anlaşmasını tehdit etmeleri protesto ediliyor.

İRAK'TA GÖSTERİLER

Irak'ın başkenti Bağdat'ın Tahrir Meydanı'nda salı günü hükümete karşı protestolar gerçekleşti. Gösterilerde son ay-

larda öldürülen demokrasi aktivistlerinin ve gazetecilerin fotoğrafları taşındı. Protestocular, hükümetin cinayetleri soruşturma ve sorumluları cezalandırma sözünü tutmasını talep ediyor. Ekim 2019'dan bu yana 600 gösterici ve aktivist öldü, 89 suikast gerçekleştiği bildirildi.

Binlerce kişinin katıldığı gösteriye koluk güçlerinin saldırısı sonucu çatışmalar yaşanırken iki gösterici öldürüldü. Görgü tanıklarının ifadesine göre polis gerçek mermi ve göz yaşartıcı gaz kullandı. Protestocular polise taş ile karşılık verdi. Parlamento tarafından seçilen ulusal insan hakları komisyonu da Çarşamba günü yaptığı açıklamada 130 polis olmak üzere 150 kişinin yaralandığını öne sürdü, çok sayıda gösterici tutuklandı.

Ülkenin dört bir yanından Bağdat'a gelen göstericiler, kamu hizmetlerinin yetersiz olmasına karşı, yolsuzluğun sona ermesi ve siyasi sistemde köklü bir reform yapılması çağrısında bulundu.

HİNDİSTAN'DA OTOMOTİV FABRİKALARINDA GREV

Hindistan'ın Tamil Nadu eyaletinde, Hyundai Hindistan ve Renault Nissan Automotive fabrikalarında işçiler greve gitti. Sendikalar, Covid-19 enfeksiyonlarını önlemek için bu hafta başlarında grev çağrısı yapmıştı. Bu arada, kapitalistler Tamil Nadu'daki fabrikaları, bazı fabrikalarda 300 kadar enfeksiyon tespit edildikten sonra beş gün süreyle kapatmaya karar verdi. Chennai'deki bir mahkeme daha önce hükümete, fabrikalardaki otomobil işçilerinin hayatlarını riske atmak zorunda kalmamalarını sağlaması konusunda karar vermişti.

BİR-KAR'dan SML direnişiyle dayanışma çağrıları

Uluslararasılaşan kapitalist tekellerin arkalarına aldıkları devlet gücüyle işçilerin en temel haklarına karşı sürdürdükleri pervasızca saldırılarını boşa çıkartacak yegane güç işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışmasıdır.

Grevli toplu sözleşmeli sendikal hakları için direnen SML işçileriyle başlattığımız enternasyonal dayanışma çalışmalarımızı bu perspektifle sürdürüyoruz.

Pandemi koşullarına ve SML patronlarının devletin kolluk güçlerini de arkalarına alarak estirdikleri teröre boyun eğmeden üç ayı geride bırakan direnişçi SML ve Sinbo işçileriyle başlattığımız enternasyonal dayanışma çalışmamız devam ediyor. Dayanışma faaliyetlerimizin bir parçası olarak 22 Mayıs cumartesi günü Stuttgart merkezinde bilgilendirme satandı açtık.

Stand faaliyetinde, "Türkiye'deki direnişçi tekstil işçileriyle enternasyonal dayanışmaya!" pankartının yanı sıra, hazırladığımız dövizlerle SML Etiketin üretim yaptığı Mango, Decathlon, Zara, H&M ve Tommy Hilfiger firmaların işçilerin grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarına riayet etmesi gerektiğine işaret ettik.

Ayrıca "Avrupa'daki ilerici sendikaları, demokratik kitle örgütü ve partileri tektit işçilerinin mücadelesiyle dayanışma açıklaması yaparak bu durumu protesto etmeye çağırıyoruz. Başka şirketlerin işçisi bu firmaların ise müşterisi olan tüketici-işçi arkadaşlarımızı da bu firmaları protesto ederek eyleme destek vermeye çağırıyoruz... Unutmayalım ki bu ülkelerdeki düşük işçi ücretleri emperyalist metropollerdeki işçi ücretleri ve hakları üzerinde bir baskı aracı olarak kullanılıyor." çağrısının yer aldığı bildirinin Almancasını dağıtarak, direnişçi işçilerin sesini güçlendirmeye çalıştık.

29 Mayıs Cumartesi günü Stuttgart'ta H&M ve Mango'nun satış mağazalarının

önünde gerçekleştirdiğimiz miting ve stand çalışmasıyla direnişçi işçilerle enternasyonal dayanışma çağrısı yaptık. Açtığımız bilgilendirme standında bildiri dağıtımını gerçekleştirdik.

Yapılan konuşmalarda kapitalist tekelere işçilerin grevli-toplu sözleşmeli sendikal haklarına karşı saldırganlıklarına son vererek saygılı olma çağrısı yapıldı. Direnen işçilerle maddi dayanışmada gerçekleştirildi.

Hafta içerisinde fabrika önlerinde gerçekleştirmeyi planladığımız bildiri dağıtımına çalışmalarımızı SML'nin Mettman'daki merkezi önünde yapacağımız bir etkinlikle tamamlayacağız.

BİR-KAR STUTTART

Fransa'da temizlik işçilerinden eylem

Fransa'nın başkenti Paris'te bulunan Ibis otelin temizlik işçileri, çalışma koşulları ve maaşları iyileştirmek için neredeyse iki yıl süren verdikleri mücadelenin ardından toplu sözleşme imzaladı. Temizlik işçileri geçtiğimiz günlerde belediye binası olarak kullanılan Hôtel de Ville'i işgal etmişti.

CGT-HPE sendikasında örgütlü Ibis Batignolles işçileri Accor grubuna bağlı AccorInvest arasında toplu sözleşme imzalandı. Kadınlar "Kölelik bitti, kötü muamele sona erdi" şeklinde sloganları atarak kutladı.

25 Mayıs günü otel grubu Accor'un sahibi olduğu 700 odalı Hôtel Ibis Batignolles'in önünde toplanan kadınlar dayanışma sloganlarıyla, "22 ay süren uzun ve zorlu bir mücadele sonunda zafer kazandıklarını" belirtti. Temizlik işçilerinin lideri Rachel Keke basına verdiği görüşte şunları ifade etti:

"Kelimeler beni boşa çıkarıyor. Başarılarımızdan gurur duyuyoruz çünkü sonuna kadar savaştık, asla pes etmedik."

"ASLA PES ETMEDİK"

İşçiler gerçekleştirdikleri greve ilk olarak 17 Temmuz 2019'da, gerekli sayıda odayı temizleyemedikleri için 10 kişinin sürgün edilmesi tehdidinin ardından başlamıştı.

Fransa'da sendikanın temsilcilerinden olan Claudia Lévy, "Barut fıçısını fitilleyen şey, taşeron işlerde çok yaygın olan oda başına ödeme sistemidir" dedi. "Saatte 3,5 odayı temizlemek zorundaydılar, bu 17 dakikada bire tekabül ediyordu" ifadelerini kullanan Lévy, işçilere çalışma saatlerinin karşılığının ödenmediğine de dikkat çekti.

Çoğunluğu Sahra Altı Afrika'dan gelen kadınlar sendika ve şirket yetkilileri ile mutabık kalınan anlaşma kapsamında en fazla 5 saat çalışacak ve işsiz kaldıkları süre boyunca kayıplarından dolayı şirketten tazminat alacak. Öte yandan temizlik işçilerinin maaşlarında 250 ve 500 avro arası zam yapılmasına da karar verildi.

Wuppertal ve Bochum'da Floyd'u anma eylemleri

ABD'de polis tarafından katledilen George Floyd'un ölümünün birinci yıldönümü vesilesiyle, Wuppertal'de 25 Mayıs'ta akşam bir anma eylemi düzenlendi. Wuppertal Rise Up ve Power of Colour'un "George Floyd anma -ırkçılığa ve polis şiddetine karşı" çağrısıyla örgütledikleri eylem, saat 18.00'da merkez tren istasyonu önünde bir mitingle başladı. Yürüyüşle devam eden eylem, Neumarkt'ta ara miting, tekrar yürüyüş ve Lousien Viertel'de üçüncü mitingle sonlandırıldı.

BİR-KAR, Revolutionärer Jugendbund, Kommunistischer Aufbau, Karawane, NWordStoppen Initiative, Filistin Derneği, Red Anarsist SKEAN Heads, Extinction Rebellion gibi örgütlerin de katılarak destek verdiği eyleme, yoğun yağmura rağmen çoğunluğunu gençlerin oluşturduğu bir kitle katıldı.

Canlı ve coşkulu geçen mitingler ve yürüyüş boyunca, "No Justice No Peace", "Sessizlik şiddettir", "Polis katil olduğun-

da kimi çağıracağını?", "Eşit olana kadar özgürlük yok", "Black Lives Matter" vb. dövizler taşındı. Sık sık "No Justice No Peace", "Black Lives Matter", "I can't breathe", "Yaşasın enternasyonal dayanışma", "A- Anti- Anti Capitalista", "Bankaların ve tekelin gücünü kırın" sloganları atıldı.

Mitinglerde düzenleyicilerin yanı sıra BİR-KAR, Karawane, Filistin Derneği ve RJ temsilcileri tarafından da ırkçılık ve polis şiddetinin, burjuva demokrasininin, mültecilere yönelik saldırıların, Filistin'e yönelik İsrail saldırganlığının, Almanya'daki polis devleti yasalarının teşhir edildiği konuşmalar yapıldı. Siyah sanatçı Shelly Quest Neumarkt'ta müzik dinletisi sunarak ve kitleye ortak sloganlar atılarak eyleme destek verdi. Üçüncü miting yerinde konuşmalar devam ederken polislerin eylemden iki kişiyi sorgulamak için kenara çekmesi kitle tarafından tepkiyle karşılandı. Polisi teşhir eden ajitasyon konuşmaları yapıldı. Gençlerin bırakıl-

ması üzerine mitingde devam edildi. En son yapılan açık mikrofonun ardından eylem sona erdi.

Aynı gün George Floyd anması vesilesiyle ırkçılık ve polis şiddetine karşı eylem adreslerinden biri de Bochum'du. Buradaki eylem Revolutionärer Jugendbund tarafından düzenlendi.

Kötü hava konuşmalarına rağmen neredeyse tümü gençlerden oluşan 150 kişinin katıldığı eylemin bir parçası olarak, şehir merkezinde coşkulu bir yürüyüş gerçekleştirildi. Başlangıç yerinde, arada ve sonda miting düzeni alınarak konuşmalar yapıldı. Ayrıca ırkçılık kurbanı olan tüm insanlar için saygı duruşunda bulunuldu.

Yapılan konuşmalarda George Floyd'un ölümünden sonra oluşan hareketin anlamı üzerinde duruldu. Dünyada ve özellikle Almanya'da polis tarafından öldürülen insanlar arasındaki bağlantı anlatıldı.

KIZIL BAYRAK / WUPPERTAL-BOCHUM

Ticarileşen eğitimde fırsat eşitsizliği büyüyor

Eğitimde Eşitsizliğin Azaltılması Projesi (ARISE) kapsamında hazırlanan rapor, emekçilerin çocuklarının eğitime zor ulaşabildiğini, sermaye kesiminin çocuklarının ise eğitimde her türlü olanağa sahip olduğunu, dolayısıyla iki sınıfın çocukları arasındaki derin fırsat eşitsizliğini rakamlarla gözler önüne seriyor.

Rapor, Marmara Bölgesi'ndeki öğrencilerin başarı seviyesi ile Güneydoğu Anadolu Bölgesi'ndeki öğrenci seviyesinin eşit olmadığını bir kez daha teyit ediyor. 8. sınıfların 2019 yılındaki TIMSS matematik alanındaki başarı puan ortalamasında Güneydoğu 461 puan ile sonuncu olurken, Marmara 511 puanla birinci sırada yer alıyor. Bu sıralamanın oluşmasında Güneydoğu'daki eğitimin niteliksizliğinin, sık sık öğretmen değişikliği yapılmasının ve bu değişiklikler sonucunda öğretmen eksiklikleri oluşmasının rol oynadığına işaret ediliyor.

Raporda, eşitsizliğin artmasındaki nedenlerden biri olarak, 2019 verilerine göre 720 bin çocuğun eğitim dışında çalışıyor olmasına işaret ediliyor. Bu çocuk işçilerin yüzde 34'ünün eğitim ile hiçbir bağının olmayışı ayrıca dikkat çekiyor.

Bir başka veride belirtildiği üzere göçmen öğrenciler eğitim almak konusunda daha büyük eşitsizlik ile karşılaşılıyor. Öğrencilerin yaşları ilerledikçe eğitim-

den mahrum kalanların sayısı artış gösteriyor.

Eşitsizliği oluşturan öğelerin büyük kısmının öğrencilerin sosyoekonomik seviyelerinden kaynaklandığı gözlemleniyor. Ekonomik seviyesi farklı olan öğrenciler farklı okullarda eğitim alıyorlar.

ARISE raporundan yansıyan verilere göre, Türkiye'nin eğitim alanındaki politika notunun da bir hayli düşük olduğu görülüyor.

Türkiye'deki eğitim sisteminin eşitsizliklere dayalı olduğu zaten biliniyordu. Bugün milyonlarca emekçi çocuğu bunu eğitim alanında somut olarak deneyimliyor. ARISE'nin hazırladığı rapor, Türkiye'deki bu eşitsizliğin geldiği boyutu verileri ile yansıtmış ve eğitimde derinleşen

eşitsizliği gözler önüne sermiştir.

Sermaye devleti ve yürütme kolu olarak MEB, hep eğitimde fırsat eşitliğinden bahsediyor fakat yayınlanan veriler ve milyonlarca emekçi çocuğunun, göçmenlerin hala eğitimden mahrum kalması, tersini kanıtıyor. Salgın dönemindeki uzaktan eğitim, eğitimdeki eşitsizliğin boyutunu tüm gerçekliği ile ayrıca yansıtmaktadır. Salgın sürecinde zengin kesim, özel hocalar tutarak çocuklarının eğitim almasını sağlarken, diğer tarafta teknik ekipmanı olmayan, altyapı sıkıntısı çeken 8 milyonun üstünde öğrenci eğitim haklarından mahrum kalmıştır.

Bir yanda tüm olanaklara sahip, tüm ayrıcalıklarından yararlanarak eğitim almaya devam edenler, diğer tarafta

yoksulluk ve yoksunluktan dolayı eğitim hakkı gasp edilen milyonlarca emekçi çocuğu...

Türkiye'deki eğitim sisteminin bu eşitsizlik üzerine kurulu olduğu salgın öncesindeki sayısız örnekten de biliniyordu zaten. Şimdi salgın sürecinde yansıyanlar, eğitimdeki eşitsizliğin ne kadar derinleştiğine yeniden ışık tuttu.

Bugün milyonlarca emekçi çocuğu eğitim hakkından mahrum bırakan eşitsizlikler ile dolu bu eğitim sisteminin değişmesi için mücadele yolunu tutmazsak, daha milyonlarca emekçi çocuğunun eğitim hakkı gasp edilmeye ve fırsat eşitsizliği uçurumu derinleşmeye devam edecektir.

K. SÖNMEZ

Gençlikten mafya düzeni protestoları

mahallemize çete işbirliğiyle uyuşturucu sokanları tanıyoruz."

Gençlik Meclisleri de Taksim Demiroren AVM önünde "Mafya düzeninizi yıkacağız. Bizden çaldıklarınızı alacağız" pankartı açarak eylem yaptı. Polisin saldırdığı eylemde yapılan konuşmalarda şunlar ifade edildi:

"Zenginlik içinde sefa sürenler bizlerin güvencesizliğinin, yoksulluğunun sorumlularıdır. Bu AVM'nin sahibi iktidarın kirli işbirliklerine ortaktr. Bizden çaldıklarınızı sizden alacağız. Mafya düzeninizi yıkacağız."

AVM güvenliğinin de saldırdığı 2 kişi gözaltına alındı. İstiklal Caddesi'nde bulunan kalabalık alkışlarla eyleme destek oldu.

İZMİR: "HALKA YENİLECEKSİNİZ"

Gençlik örgütleri İzmir Alsancak Vapur İskelesi önünde faşist mafya şefi Sedat Peker'in ifşaatlarına ilişkin eylem gerçekleştirdi. İzmir'de valiliğin eylem yasağına rağmen gerçekleştirilen eylemde "Bir tripodda, bir kameraya değil halka yenileceksiniz" yazılı pankart taşındı.

Gençlik örgütleri adına okunan basın açıklamasında AKP-MHP iktidarının kendisini mafya düzeni ile var ettiğini bugüne kadar devrimcilerin defalarca dile getirdiği belirtilerek, çete şefi Sedat Peker'in ifşaatları hatırlatıldı.

'90'lı yıllarda Susurluk ve şimdi de Peker aracılığıyla gündeme taşınan mafya ilişkilerinin gerçekte sistemin

halka karşı yürüttüğü savaşta kullandığı kontr-gerilla örgütlenmesinin bir aparatından başka bir şey olmadığını altı çizilen açıklamada Saray rejiminin bir çözümlü sürecinde olduğuna dikkat çekilerek şunlar ifade edildi:

"Bu düzenden kurtulmanın tek yolu örgütlü bir mücadeleden geçmektedir. Biz özgürlükten, eşitlikten, kardeşlikten yana olanların elinde bulundurduğu en güçlü araç ise örgütlenmektir. Örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez. 'Bu mafya iktidarı, bu kötülüğün organize olmuş hali hak ettiği sonu bulacak; kaçınılmaz olanı yaşayacaktır.' Bu pislikten kurtulmak, yaşamını, iradesini, emeğinin değerini, özgürlüğünü kazanmak isteyenlerin önündeki tek seçenek, sömürüye, adaletsizliğe karşı mücadele etmek üzere direnişin bir parçası olmak ve örgütlenmektir. Vurguncular, mafyalar, işbirlikçi iktidar; bir tripodda, bir kameraya değil halka yenilecek."

Gençlik örgütleri İstanbul ve İzmir'de eylem yaparak çeteleşen devleti teşhir etti.

İstanbul Okmeydanı'nda Birleşik Gençlik Meclisleri eylem gerçekleştirenken, Taksim Demiroren AVM önünde de Gençlik Meclisleri eylem yaptı. İzmir'de ise gençlik örgütleri "Bir tripodda, bir kameraya değil halka yenileceksiniz" dedi.

"KATLEDENLER KAYBEDECEK"

Birleşik Gençlik Meclisleri Okmeydanı'nda Berkin Elvan'ın vurulduğu yerde "Berkin'in katili devlet-mafya düzeni! Katledenler kaybedecek" pankartı taşıyarak konuşmalar gerçekleştirdi. Yapılan konuşmalarda şunlar ifade edildi:

"Berkin'i bu sokakta katlettiler. Berkin'in öfkesinden, Gezi'de en önde savaşan gençlikten korktukları için Berkin bu sokakta katledildi. Bugün bizi düşüncelerimizden korkanlar tarafından

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir!

1960'lı yıllar tüm dünyada devrimci dalganın yükseldiği, toplumsal kalkışmaların yaşandığı bir dönemdi. Emperyalistlerin kirlî savaşları karşısında dünyanın dört bir yanında halkların kardeşliğini haykıran sesler yankılanıyordu. Türkiye toprakları da bu gelişmenin sahnelerinden biriydi.

Altmışların sonuna doğru devrimci öğrenci hareketi öne çıkmış, toplumsal hareketlilik ivme kazanmıştı. Dönemin reformist-parlamentarist akımları düzen ile zıtlaşmanın keskinleştiği koşullarda kitlelerin arayışlarına yanıt veremiyorlardı. Devrimci gençliğin dinamizmi, FKF'nin bağrından adeta gençliğin partisi haline gelen Dev-Genç'i, Dev-Genç'in bağrından ise '71 devrimci çıkışını doğurdu. O yıllarda "Düzene karşı devrim!" bayrağını yükselten, düzeni tüm kurumları ile doğrudan karşısına alan THKO, THKP-C ve TKP/ML'nin kuruluşları ilan edildi. Böylelikle bu topraklarda reformizm karşısında devrim bayrağı dalgalanmaya başladı. Yükselen toplumsal hareketlilikten, devrimci dalgadan korkan sermaye devleti, 12 Mart 1971'de askeri faşist darbeyi hayata geçirdi. Ülke genelinde devrimci avı başlatıldı. Tutuklamalar, katliamlar, işkenceler ve "faili meçhuller" birbirini izledi.

"ÖLDÜ SİNAN DOĞDU SİNAN OMUZLADI SİLAHINI"

Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Manga... Üçü de eğitimlerine devam edip kurulu düzen içerisinde yaşam sürmeyi tercih etselerdi, bu düzen sınırlarında "refah" içerisinde yaşayabilecek olanaklara sahiplerdi. Ama onlar düzen ile hesaplaşıp bir tercih yaptılar. İnsanın insan gibi yaşayabileceği bir dünya için, düzeni alaşağı etme hedefini önlerine koydular ve yeni bir dünya var etmenin peşine düştüler. Üçü de Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu'nun kuruluş çalışmalarını yürüttü. 12 Mart darbesinin hemen ardından ise mücadelelerine bir an olsun ara vermeden, ağır baskı koşullarına göğüs gererek yollarına devam ettiler. Ankara'yı terk edip Elbistan civarındaki Nurhak Dağı'nda THKO'nun gerilla kampını kurdular. Dağlarda eğitim çalışmaları yaptılar, eylem planlarını oluşturdular.

Sinan Cemgil komutasındaki gerilla birliği, Kürecik Radar Üssü'nü basmak için harekete geçti. Adıyaman'ın İneklî köyünde bir hainin ihbarı sonucu buldukları bölge kuşatıldı. Birlik yedi kişiden oluşuyordu. Çatışmada Mustafa Yalçiner ağır yaralandı, Hacı Tonak ele geçirildi. Metin Güngörmüş ve Ahmet Erdoğan kuşatmadan kaçmayı başardılar. Sinan Cemgil, Alpaslan Özdoğan ve Kadir Man-

ga ise oracıkta ölümsüzler kervanına yazdırdılar isimlerini.

DEVİRİM MÜCADELESİNİN CEVAHİRİ

Nurhak katliamından günler önce, aynı yıl içerisinde faşist devlet bir yiğit devrimciyi daha koparıp almıştı saflardan. O yiğit, Hüseyin Cevahir'di. '71 devrimci çıkışı ile ilan edilen Türkiye Halk Kurtuluş Partisi Cephesi'nin neferlerinden biriydi Cevahir. O da partisinin kuruluşunda büyük emekler vermişti. Şanlı devrimci tarihimizde siper yoldaşlığına bir örnek olarak devrimci tutsakların serbest bırakılması için, binlerce insanın katledilmesinde rol oynayan İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un kaçırılması ve cezalandırılması eyleminde yerini almıştı.

Darbecilerin devrimci avı başlattığı günlerden yaklaşık 2 ay sonra, 29 Mayıs 1971 tarihinde İstanbul Maltepe'de bir evde konuşlanan Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir'in etrafı katiller sürüsü tarafından sarıldı. Katiller, 3 gün yaklaşama-

dılar direniş mevziisine dönüşen o eve. 1 Haziran'da çıkan çatışmada ise Hüseyin Cevahir ölümsüzleşirken, Mahir Çayan yaralı bir şekilde gözaltına alındı. Hüseyin Cevahir'in vücuduna 25 kurşunun isabet ettiği saptandı.

"DÖKÜLEN KAN YERDE KALMAZ, SORACAĞIZ HESABINI"

Nurhak'ta gerçekleştirilen katliamın ve Hüseyin Cevahir'in katledilmesinin ardından 50 yıl geçti. Yarım asır boyunca sermaye devletinin baskı, şiddet, katliam ve yasakları dur durak bilmeden devam etti. Ancak bu 50 yıl boyunca yeni Sinan'lar, Cevahir'ler, Kadir'ler, Alpaslan'lar, Deniz'ler ve daha nice yiğit devrimciler doğmaya, tekrar tekrar zulmün karşısına dikilmeye devam ettiler.

Halihazırda sermaye devleti ekonomik ve sosyal krizlerin pençesinde kıvrılıyor. Mafyalarla-çetelerle örülü pis ilişkiler ağına dönüşmüş bulunuyor. Sermaye iktidarı bizzat kendisi mafyanın tepesi olarak lağım çukurunun ortasında yer alıyor. Biz komünistler şanlı devrimci tarihimden devraldığımız geleneğe bağlı kalacak, her yerinden pislik saçan sermaye düzenini ve devletini devrimle alaşağı edip, tarihin çöplüğüne göndereceğiz. Devrim davası uğruna yitirdiğimiz her yiğit devrimciye sözümüz, devrim olacak. Onlardan devraldığımız kıvılcık bayrağımızı, devrimci dayanışmayı, siper yoldaşlığını, düzen ile uzlaşmaz çatışmamızı politik ve pratik anlamda daha da yükselttik, yükseltmeye de devam edeceğiz!

M. NEVRA

İstanbul Üniversiteleri Dayanışmaları Filistin halkının direnişiyile dayanışmak için 27 Mayıs'ta saat 17.00'de İstanbul Üniversitesi Ana kapı önünde bir araya geldi. Açıklamada, 1948 işgalinden bu yana süregelen kesintisiz savaşın ve direnişin Filistin topraklarını bir kez daha yakıp kavurduğu belirtildi. Filistin halkının, siyonist rejimin saldırılarına ve gerçekleştirdiği katliama karşı direnişinin sonucunda 20 Mayıs'ta imzalanan ateşkese değinilerek "Bizler biliyoruz ki İsrail'in yıllar boyu süregelen işgalci ve saldırgan politikaları sona ermeyecek. Fakat bunun karşısında da yine yıllardır olduğu gibi Filistin halkının direniş bü-yümeye devam edecektir" denildi.

"Nehirden denize özgür Filistin"

Açıklamanın devamında ise bugün öğrencilerin karşısında duranların, siyonist İsrail ile her türlü ilişkiyi sürdürenlerin Filistin halkıyla dayanışma göstermeyeceği vurgulanarak şöyle devam edildi: "Türkiye'nin İsrail ile kurmuş olduğu bu ilişkiler Filistin halkına dönük saldırıları desteklemektedir. Kurulan ilişkiler devam ettiği müddetçe devlet tarafından yapılan açıklamaların bir bütünü samimiyetsiz, gerçek dışı olmaktadır. Türkiye'nin İsrail ile olan akademik, ekonomik, askeri, siyasi kısacası her alan-

daki ilişkileri derhal kesilmelidir."

Filistin halkının direnişine sahip çıkmak gerektiği vurgusu yapılan açıklamada, "Biz bu mirası 68'de Filistin halkıyla dayanışan, 6. Filoyu denize döken ve öğrencilerin iradesini okulları yönetmeye taşıyan Denizlerden devraldık. 68'ler bu meydandan geçerek gittiler Filistin halkıyla dayanışmaya. İşte şimdi biz de buradan aynı meydandan haykırıyoruz: Nehirden denize Filistin özgür olacak." ifadeleri kullanıldı. Son olarak, üniversite dayanışmalarının direnen Filistin hal-

kının yanında olduğu vurgusu yapılarak şunlar ifade edildi:

"Filistin'le dayanışanlar İsrail'in işbirlikçilerine karşı barikata yüklenenlerdir. Aklının engellerini aşmış kampüslerde, sokaklarda bilim ve sanat ile direnenler, bizleriz. Biz gücümüzü direnişten alıyoruz. Bugün direnişten aldığımız güçle üniversite dayanışmalarımızı büyütüyoruz. Özgür üniversiteleri yaratmanın da özgür bir dünyayı yaratmanın da yolu direnişten ve dayanışmadan geçiyor. Biz de Filistin halkının direnişini sahipleniyor ve herkesi Filistin halkıyla dayanışmayı büyütme çağırıyoruz. İşgalci İsrail ve emperyalist işbirlikçileri yenilecek direnen Filistin halkı kazanacak."

Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alparslan Özdoğan
ve Hüseyin Cevahir'i katledişlerinin
50. yıl dönümünde saygıyla anıyoruz...

**Devrimciler ölmez,
devrim davası
yenilmez!**

